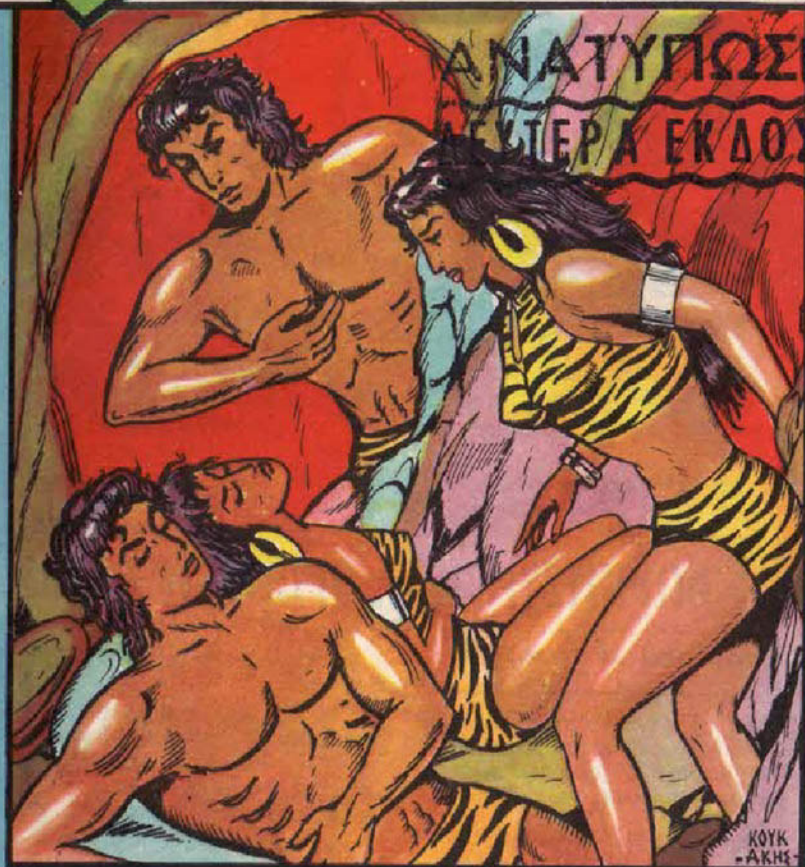

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ
73

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

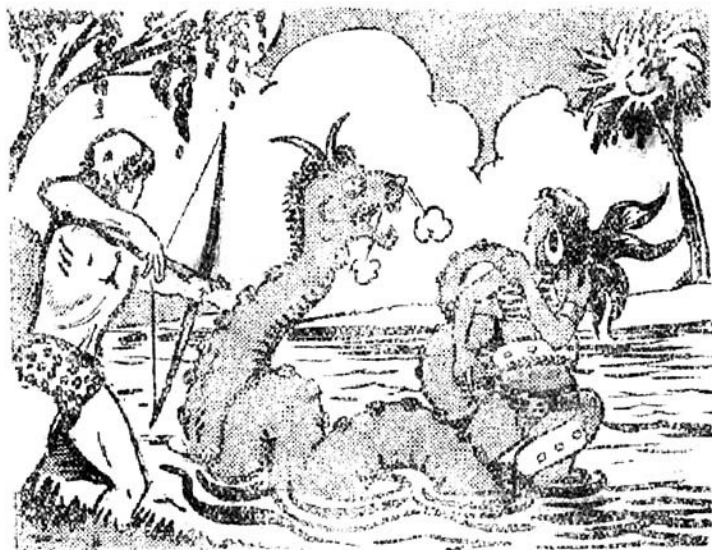

ΚΟΥΚ
-ΑΚΗΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Τὸ τρομακτικὸ Τέρας τῆς λίμνης ἐτοιμάζεται νὰ σπαράξῃ τὴν
Ταταμπού. Ὁ Ταρζάν τεντώνει τὸ τόξο του...

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΠΡΟΔΟΣΙΑ !

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΣΟΥ

Βρισκόμαστε στὰ ἴσυχια νε-
ρὰ μιᾶς μικρῆς πανέμορφης
λίμνης τῆς Ζούγκλας...

“Αγρία τροπικὴ κι’ ἀνθισμέ-
νη θλάστησι, τὴν παισιώνει
ἀπὸ γύρω στὶς ὄχθες τῆς...

Ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Ταταμπού

κολυμπᾶνε πλάϊ-πλάϊ. Τὰ πρό-
σωπά τους ἔχουν ἑκφρασι ἀπέ-
ραντης εὐτυχίας. Παίρνουν χα-
ρούμενοι τὸ πρωῒνὸ μπάνιο
τους...

Ὁ “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας
κυττάζει, κάθε τόσο, μὲ ἀνεί-

πότη λατρεία την πανώρια
'Ελληνίδα. Σὲ μιὰ στιγμή τῆς
ψιθυρίζει:

— Κοντά σου, Ταταμπού,
νοιώθω πὼς εἶμαι ὁ πιὸ εὐτυ-
χισμένος ἄνθρωπος τοῦ Κό-
σμου!... Ποτέ δὲν μπόρεσα ν'
ἀγαπήσω τὴ Τζέιν!... Ἐνῶ ἡ
ἀγάπη πού νοιώθω γιὰ σένα,
μού δίνει φτερά γιὰ νὰ πετά-
ξω στὰ σύννεφα!...

Ἡ πανώρια μελαψή «Κόρη
τῆς Ζούγκλας» χαμηλώνει τὰ
θελουδένια βλέφαρά του. Τοῦ
ἀποκρίνεται στὸν ἴδιο τόνο.
Καὶ τὸ ἴδιο σιγά:

— Ναι, ἀγαπημένε μου! Κι'
ἐγὼ νοιώθω πὼς εἶμαι ἀφάν-
ταστα εὐτυχισμένη κοντά σου!
Ὁ Γκαούρ εἶναι ἕνας ἀγριάν-
θρωπος! Ποτέ δὲν κατάφερε
νὰ συλλογισθῇ τὴν καρδιά μου!
Πάντοτ' ἐσένα ἀγαποῦσα Ταρ-
ζάν! Πάντοτ' ἐσένα θ' ἀγα-
πῶ!...

Τὴν ἴδια στιγμή, ἀπ' τὴν ὀ-
χθὴ τῆς λίμνης ἀκούγεται δυ-
νατὴ φωνή:

— Φιληθῆτεεεε! Φιληθῆτεε!
Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι σταμα-
τοῦν ἁμέσως. Ἀγκαλιάζονται
μέσα στὰ ρυχὰ γαλαζοπρά-
σινα νερά. Καὶ φιλιῶνται πα-
ρατεταμένα!

Ἐστέρα, συνεχίζουν τὸ κο-
λύμπι τους...

Ξαφνικά ὁμως ὁ Ἄρχοντας
τῆς Ζούγκλας, σταματᾷ πάλι:

— Ταταμπού! κάνει ἀπότο-
μα στὴν πανέμορφη Ἑλληνί-
δα.

— Τί; τὸν ρωτᾷ ἐκείνη ἀ-
νῆσυχη. Μᾶς παρακολουθεῖ
κανένας;

— Δὲν ξέρω... Μὰ πρέπει νὰ
καταλάβῃς κι' εὐὸ κάτι!...

— Γιὰ τὸν Γκαούρ θέλεις νὰ
μοῦ πῆς πάλι;

— Ναι!... Τὸ θρωμερὸ αὐτὸ
«σκυλί», στέκει καὶ θὰ στέκε-
ται πάντα ἐμπόδιο στὴν ἀγά-
πη μας!

— Τὸ βλέπω, Ταρζάν! Ἀλ-
λὰ τί μπορεῖ νὰ γίνῃ;

— Ὁ λευκὸς γιγάντας μουγ-
γρίζει μὲ μῖσος:

— Νὰ πεθάνῃ!...

Καὶ προσθέτει σὲ λίγο:

— Μόνο πού ἐγὼ δὲν μπο-
ρῶ... Δὲν πρέπει... Δὲν θα-
στάει ἡ καρδιά μου νὰ τὸν
σκοτώσω! Στις φλέβες μας
τρέχει τὸ ἴδιο αἷμα... Εἶναι
οἱ αὐτοὶ ἀδελφός μου!...

— Τότε; Τί θὰ γίνῃ; ρωτᾷ
συλλογισμένη ἡ μελαψή Ἑλ-
ληνίδα.

Ὁ Ταρζάν ἔχει ἔτοιμη τὴν
ἀπάντησι:

— Ἐοῦ Ταταμπού!... Ἐοῦ
πρέπει νὰ τὸν θγάλῃς ἀπ' τὴ
μέση... Κι' αὐτὸ εἶναι πολὺ
εὐκόλο σ' ἐσένα!...

— Μὰ πὼς; ψιθυρίζει διστα-
κτικὰ ἐκείνη.

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας
τὴν κυττάζει στὰ μάτια.

— Εἶναι ἀπλό! τῆς λέει.
Μιὰ νύχτα πού θὰ κοιμάται...

— Τί!;

— Δὲν θὰ... ξαναξυπνήσῃ!
Κατάλαβες;

Ἡ Ταταμπού μένει ἀρκετὰ
συλλογισμένη καὶ ἀναποφά-
σιστη. Τέλος, μουρμουρίζει μὲ
χαμηλωμένα μάτια:

— Ἐστῶ, ἀγαπημένε μου!..
Θὰ κάνω ὅ,τι πρέπει. Φτάνει
νὰ ζήσουμε πάντα μαζί. Νὰ

μη χωρίσουμε ποτέ!...

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

Καί νά: Έκεῖ, μέσα στα γαλήνια νερά πού βρίσκονται, οἱ ψυχές τους φουρτουνιάζουν.

Καί καταστρώνουν — αλλοίμονο — τό άγριο έγκληματικό τους σχέδιο.

Ή Ταταμπού κάνει βαρύ όρκο στό θεό Κράουμπα:

— Πρίν ό ήλιος κρυφτή πίσω άπ' τά γαλάζια θουνά της δύσης, θάχω σκοτώσει τόν

Γκαούρ!...

Τό ίδιο κι' ό Ταρζάν. Όρκίζεται κι' αυτός στόν ίδιο ψεύτικο θεό :

— "Αν γίνη αυτό, θά σέ κάνω παντοτεινή συντρόφισσά μου! Καί Άρχόντισσα της Ζούγκλας!

"Ετσι, άγκαλιάζονται, για δεύτερη φορά τώρα. Φιλιώνται μέ άγρια άγάπη!

— "Αλλοίμονο!...

Λίγο πιό πέρα, κρυμμένος στην άντικρυνή λουλουδιασμένη δχθη, παραμονεύει ό άμοιρος Γκαούρ...

Ό Πακοπίκο φοβερίζει τόν χοντρό άνθρωποφάγο :

— "Αν είσαι άντρας, δρέ, άνέβα επάνω!

‘Ο μελαψός γίγαντας μισο-
ακούει τὰ λόγια τους. Τους
θλέπει μὲ τὰ μάτια του νὰ φι-
λιῶνται. Καὶ τρίζονται μὲ
λύσσα τὰ κάτωσπρα δόντια
του, μουγγρίζει σιγά:

— ‘Εννοια σας!... Θὰ μοῦ
τὸ πληρώσετε, κι’ οἱ δυὸ σας,
ἀκριβὰ!...

Σφίγγει στὸ δεξί του χέρι
τὸ ρόπαλο. Κι’ εἶναι ἕτοιμος
νὰ βουτήξῃ στὰ νερά. Νὰ τρέ-
ξῃ κοντὰ τους!...

‘Ομως δὲν προφθαίνει. Για-
τί τὴν ἴδια στιγμή κάτι φοβε-
ρὸ γίνεται:

Τὰ ἴσυχια γαλαζοπράσινα
νερά τῆς λίμνης ἀναταράζον-
ται ξαφνικά. ‘Αφρίζουν... ‘Ε-
νῶ, ταυτόχρονα τρομακτικὸ
μουγγρητὸ ἀντηχεῖ.

Καὶ νά: ‘Ενα ἀπαίσιο, φρι-
κτὸ τέρας ἀναδύεται μέσ’ ἀπ’
τὴ μανιασμένη δίνη τῶν ἀφρι-
σμένων νερῶν.

Τὸ κορμὶ του μοιάζει μὲ τε-
ράστιο πλοκάμι χταποδιοῦ.
Καὶ μὲ τὸ πλοκάκι αὐτὸ ἀ-
γκαλιάζει ἀμέσως τὴν Τατα-
μπού. Τὴ σφίγγει μὲ ἀφάντα-
στη δύναμι καὶ λύσσα. Λὲς
κι’ εἶναι τὸ χέρι τῆς θείας Δί-
κης, ποῦ ἔρχεται νὰ τὴν τιμω-
ρήσῃ σκληρὰ γιὰ τὴ φοβερὴ
ἀπιστία τῆς!...

‘Η ἄμοιρη μελαψὴ κοπέλλα
ξεφωνίζει σπαρακτικά:

— Βοήθεια Ταρζάαν! Βο-
ήθειααα!...

‘Ομως ἀλλοίμονο! ‘Ο ‘Αρ-
χοντας τῆς Ζούγκλας δὲν στέ-
κεται νὰ παλέψῃ μὲ τὸ θεριό.
Νὰ τὴ σώσῃ...

‘Αλλὰ κολυμπάει ὅσο πιὸ
γρήγορα μπορεῖ. ‘Ωσπου φθά-

νει γρήγορα καὶ θγαίνει ἀλα-
φιασμένος στὴν ὄχθη!...

Ταυτόχρονα κι’ ἓνας λευ-
κὸς Εὐρωπαῖος τρέχει κοντὰ
του. Τοῦ δίνει ἓνα μεγάλο
πρωτόγονο τόξο. Μαζί κι’ ἓνα
μάτσο κακοφτιαγμένες ξυλέ-
νιες σαίτες...

‘Ο Ταρζάν, ὠπλισμένος τώ-
ρα, ξαναβουτάει στὰ νερά.
Τεντώνει τὸ τόξο του. Σημα-
δεύει ἀπὸ μακριὰ τὸ τρομερὸ
τέρας!... Τοῦ ρίχνει πολλές
σαίτες...

Μὰ καμμιά ἀπ’ αὐτὲς δὲν
τὸ θρίσκει. ‘Ολες τους περ-
νᾶνε πάνω ἀπὸ τὸ τεράστιο
κεφάλι του!...

Στὸ μεταξύ, ἡ ἄμοιρη Τα-
ταμποῦ ἐξακολουθεῖ νὰ σπα-
ράξῃ στὸ θανατερὸ ἀγκάλια-
σμα τοῦ ἀπέραντου «πλοκα-
μιοῦ».

‘Ετσι, σὲ μιὰ στιγμή, κατα-
φέρνει νὰ γυρίσῃ κάπως τὸ
κεφάλι τῆς. Καὶ κυττάζοντας
τὸν Ταρζάν, τοῦ φωνάζει σι-
γά, τὰ παράξενα αὐτὰ λόγια:

— Πρόσεξε!... Τίναζε πιὸ
ψηλὰ τίς σαίτες σου! Πέφτουν
πολὺ χαμηλά. ‘Αν σοῦ ξεφύ-
γῃ καμμιά, θὰ χτυπήσῃς τὸ
τέρας. Κι’ αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ
γίνη!...

ΑΠΟ ΔΗΜΙΟΣ ΣΩΤΗΡΑΣ!

‘Απὸ τὴν ἀντικρινὴ λουλου-
διασμένη ὄχθη, ποῦ θρίσκε-
ται κρυμμένος ὁ Γκαοῦρ, πα-
ρακολουθεῖ τὴν τραγικὴ πάλῃ
τοῦ θεριοῦ τῆς λίμνης μὲ τὴ
μελαψὴ κόρη...

Πρὶν λίγο εἶχε ἀκούσει, μὲ
τ’ αὐτιά του, τὴν Ταταμποῦ

νά δοκίζεται—στό θεό Κράου-
μπα—πώς θά τόν δολοφονήσῃ.
Καί τήν εἶδε ὃν ἀκόμα νά φι-
λιέται μέ τόν Ταρζάν.

«Ὅμως ἡ καρδιά τοῦ ὑπέρο-
χου Ἑλληνα δέν θαστάει ν'
ἀντικρύζῃ τὸ φρικτὸ μαρτύ-
ριό της.

«Ἔτσι, καί χωρὶς νά πολυ-
σκεφτῇ, πετιέται ὀρθός! Βου-
τάει μ' ἓνα πήδημα στὰ νερά.
Καί θγαζώντας τήν τρομακτι-
κὴ κραυγὴ του, προχωρεῖ μα-
νισαμένος!...

Τρέχει, κολυμπώντας, νά
κτυπηθῇ αὐτὸς μέ τὸ τέρας.
Νά σώσῃ τὴ ζωὴ τῆς ἀπιστῆς
συντρόφισσάς του.

Ἡ πανώρια Ταταμποῦ τὸν
θλέπει πού πλησιάζει. Κι' ὁ-
μέσως, τραβώντας τὸ μαχαί-
ρι της, κτυπάει ἀνάλαφρα τὸ
τέρας. Ἰσα πού τρυπάει τὸ
τομάρι του.

Ταυτόχρονα ἓνα παράξενο
«φασσ» ἀκούγεται. Καί τὸ
Στοιχειὸ ἐξαφανίζεται. Βου-
λιάζει στὰ νερά τῆς λίμνης.

Στὸ μεταξὺ, ἔχει φθάσει
κι' ὁ Γκαοῦρ κοντὰ στὴν πα-
νώρια Ἑλληνίδα. Τὴν ἀρπά-
ζει μέ λαχτάρα στὴν ἀγκαλιά
του. Καί, κολυμπώντας σάν
τρελλός, τὴ θγαίνει στὴν ὕχθη.
Τὴν ἀφήνει κάτω...

Ἡ Ταταμποῦ πετιέται ἀμέ-
σως ὀρθή. Τοῦ ρίχνει ἀγρία
ματιά. Γεμάτη ὀργή καί μί-
σος :

— Γιατὶ ἦρθες νά μὲ σώ-
σῃς; τὸν ρωτᾷ. Σοῦ ζήτησα
μὴπως βοήθησαι; Ἐγὼ εἶμαι ἱ-
κανὴ μονάχη νά προστατέψω
τὸν ἑαυτὸ μου! Τὸ τέρας ἐγὼ
τὸ σκότωσα μέ τὸ μαχαίρι

μου!...

Ὁ Γκαοῦρ τὴν κυττάζει μέ
οἶκτο:

— Γιατὶ μιλάς ἔτσι, Τατα-
μποῦ; Ξεχνᾷς πὼς εἶσαι Ἑλ-
ληνίδα;

Ἐκεῖνη μουρμουρίζει ἐνο-
χλημένη:

— Ὅτε εἶμαι, ὅτε θέλω νά
εἶμαι Ἑλληνίδα! Χάσου λοι-
πὸν ἀπ' τὰ μάτια μου!... Δὲν
θέλω νά σὲ ξέρω πιά!...

Ὁ μελαφὸς γίγαντας ἀ-
κούει τὰ λόγια της, μὰ δὲν
μπορεῖ νά πιστέψῃ σι' αὐτιά
του. Τὴ ρωτᾷ σιγὰ καί χα-
μένα:

— Ἀγαπᾷς λοιπὸν τὸν Ταρ-
ζάν;

— Ναί! τοῦ ἀποκρίνεται μέ
σάδισμό.

Ἡ μονοσύλλαβη αὐτὴ λέξι
της, γίνεταί μαχαιριά στὴν
καρδιά του.

Καί προσθέτει, τὸ ἴδιο ἔπο-
να :

— Τὸν ἀγαπῶ καί θά γίνω
συντρόφισσά του! Ἀρχόντισ-
σα τῆς Ζούγκλας!

Ὁ θρυλικὸς γίγαντας σφίγ-
γει τώρα μέ λύσσα τίς γρο-
θιές του. Μουγγρίζει σάν λα-
βωμένο λιοντάρι :

— Εἶσαι μιὰ ἀπιστὴ γυναί-
κα! Μιὰ τιποτένια!

Κάνει μιὰ ἀσυναίσθητη κί-
νησι, σὰ νά θέλῃ νά χυθῇ
πέραν της. Νά τὴν σπαράξῃ...

Ὅμως συγκρατιέται. Ἐ-
νας Ἑλληνας δέν τὰ θάζει πο-
τὲ μέ μιὰ ἀδύναμη γυναίκα!

Ἔτσι, γυρίζει ἀργά. Προ-
χωρεῖ νά ρύγῃ!...

Ὅμως ἡ Ταταμποῦ, θρι-
σκει — ἀλλοίμονο τὴν εἰ-

καιρία. Τραβάει τὸ μαχαίρι της. Καὶ μ' ἓνα πῆδημα τὸ καρφώνει στὴ ράχι του!...

Τὸ ἄμμοιρο παλικάρι θγαίνει πονεμένο θογγητό. Σωριάζεται κάτω...

Ἐνῶ ἡ μελαψὴ ἄπιστη καὶ κακούργα γυναίκα, ξεσπάει σ' ἓνα ἀγριο σαρκαστικό γέλιο :

— Χά, χά, χά!... Χά, χά, χά!...

Κι' ἀμέσως φωνάζει στὸν Ταρζάν :

— Ἐλα, ἀγαπημένε μου!... Σκότωσα τὸν Γκαούρ! Τώρα κανέναν πιά δὲν στέκετ' ἐμπόδιο στὴν ἀγάπη μας. Στὴν εὐτυχία μας!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τρέχει χαρούμενος κοντὰ στὴν ἔνοχη φίλη του. Τὴν ἀγκαλιάζει!...

Ὁμως ἀλλοίμονο!... Τὴν ἴδια στιγμή, ἀπ' ἓναν κοντινὸ μεγάλο καὶ πυκνὸ θάμνο, ξεπετάγεται μανιασμένη ἡ ξανθεὶά Τζέιν!...

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας μοιάζει μὲ λυσσασμένη τίγρι! Τὰ γατίσια μάτια της πετάνε γαλαζοπράσινες ἀστράπες!...

Στὸ δεξιὸ τῆς χέρι σφίγγει κι' αὐτὴ τὴ λαθὴ τοῦ φοινικοῦ μαχαίριου της. Καὶ χύνεται σὰν πεινασμένο θηριὸ στὸ ἄπιστο ζευγάρι: Στὸν Ταρζάν καὶ στὴν Ταταμπού!...

Κι' οἱ τρεῖς μαζί, γίνονται τῶρα ἓνα κουθάρι! Παλεύουν, κτυπιῶνται καὶ σπαράζονται ἀλύπητα!...

ΤΟ «ΑΠΑΡΤΕΜΑΝ» ΚΑΙ ΤΟ «ΑΧΟΥΡΙ»

Ἄς διακόψουμε ὁμῶς ἐδῶ τὴν τόσο παράξενη καὶ συνταρακτικὴ αὐτὴ ἱστορία μας. Ἄς πᾶσουμε γιὰ λίγο, νὰ πονοκεφαλάμε μὲ τὸ ἀνεξήγητο μυστήριό τῆς ἀπιστίας τῆς Ταταμπού. Γιατὶ ὅσο κι' ἂν πασχίζουμε, δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ θροῦμε, μονάχοι μας τὴ λύσις του...

Κι' ὅς κάνουμε — μὲ τὴν ἡσυχία μας — μιὰ μικρὴ ἀναδρομὴ στὰ περασμένα:

Ἐχει περάσει πολὺς καιρὸς ἀπὸ τὴν προηγούμενη περιπέτειά μας. (*)

Ὁ φοβερός, τρομερὸς καὶ διαβολεμένος Ποκοπικό δὲν ζῇ πιά πάνω στὴν κορφή τοῦ περήφανου ἐλληνικοῦ θουνοῦ. Ἐχει ἐγκαταλείψει τὸν Γκαούρ καὶ τὴν Ταταμπού!...

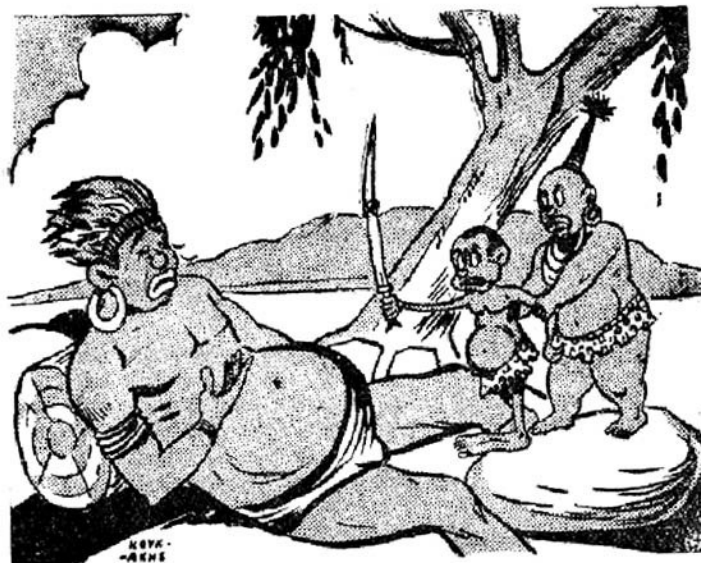
Μὰ οὔτε καὶ ἡ ὠραιπαθὴς καὶ μελιστάλακτη Χουχού μένει τώρα στὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχонта τῆς Ζούγκλας. Ἐχει ἐγκαταλείψει κι' αὐτὴ τὸν Ταρζάν, τὴ Τζέιν καὶ τὸν Κραγιαμπού. (*).

Ὁ νᾶνος καὶ ἡ πυγμαία ἔχουν κάνει πιά δικό τους νοικοκυριό. Ἡ καλύτερα: δικά τους νοικοκυριά!... Γιατὶ ζοῦν βέβαια κοντὰ, μὰ καὶ χωριστά, ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον...

Ἀκολουθήστε με, λοιπόν,

(*) Βλέπε τεῦχος ἀρ. 72 μὲ τὸν τίτλο: «Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΙΣ».

(*) Ἐτσι λέμε τώρα τὸν Μπέϊμπυ.

Ἡ ματισμένη χατζάρα τοῦ τρομεροῦ νάνου εἶναι ἑταίμη νὰ κόψῃ, πέρα γιὰ πέρα, τὸ κεφάλι τοῦ Ἀκαλιάρ!

ἂν θέλετε, νὰ σᾶς δείξω τὰ καινούργια λημέρια τους:

Στὰ μισὰ τοῦ δρόμου ἀπὸ τὸ πέτρινο θουνὸ τοῦ Γκαοῦρ, μέχρι τὴν ἀρχοντικὴ σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν, θρίσκεται ἓνα θεόρατο γέρικο δέντρο. Τὸν κουφαλισμένο κορμὸ του δύσκολα θὰ μπορούσαν ν' ἀγκαλιάσουν ἑξὶ γιγαντώσωμοι ἀραπάδες!...

Πάνω στὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου αὐτοῦ, ἡ Χουχού, ἔχει σκαρώσει, μονάχη τῆς ἓνα μακρόστενο καὶ κακοφτιαγμένο ξυλένιο καλυθάκι. Τὸ «Ἀπαρτεμάν» ὅπως τὸ λέει αὐτή. Ἡ

ὁ «Καραγκιόζ μπερντές», ὅπως τὸν λέει ὁ Ποκοπίκο...

Κάτω, ὁ τεράστιος κορμὸς τοῦ ἴδιου θεόρατου γέρικου δέντρου, σχηματίζει ἓνα εὐρύχωρο κούφωμα, μὲ δυὸ ἀνοίγματα. Τὸ ἓνα ἀντίκρου στὸ ἄλλο...

Ἐκεῖ μέσα ζῇ ὁ κωμικοτραγικὸς νάνος, μαζί μὲ κάποιον — ἀκόμα πιὸ κωμικοτραγικὸ — σύντροφο.

Εἶναι ἓνας ἀνεκδιήγητος γάϊδαρος: Ψωραλέος, γερασμένος, σκελετωμένος καί... μὲ τρία πόδια. Τὸ δεξιὸ πσινὸ τοῦ ποδάρι, θὰ τοῦ τὸ εἶχε

κόψει κάποτε κανένα λιοντάρι
ή πεινασμένος κροκόδειλος.

‘Ο Ποκοπίκο είχε θρεί τον
γάιδαρο αυτό να περιφέρεται
άξιοβρήγησης στη Ζούγκλα.
Τόν κατέσχεσε άμέσως, τόν
έκανε ότι του και τόν θάφτισε
μέ τ’ όνομα: «Καθαρόαιμος»!
Τόν λέει όμως και «Σαίνι».

Ένα άμέτρητο σμήνος από
καλοθρεμένες άλογόμυγες
άκολουθεί πάντα τόν Καθαρό-
αιμο.

‘Ο νάνος λέει πώς είναι
ό... φωτοστέφανός του!

Τό εύρύχωρο κούφωμα τού
δέντρου πού ζούν, μέ τά δυό
άνοίγματα, ό νάνος τό λέει
«Στοά». ‘Η Χουχού όμως:
«Άχούρι».

ΓΟΗΣΣΑ ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΡΙΑ!

Κάποιο πρωινό ένας χον-
τρος άράπαρος περνάει τυ-
χαία κάτω από τό θεόρατο
αυτό γέρικο δέντρο...

Είναι ό τρομερός φύλαρ-
χος Άκαλιάρ! Ένας γιγαν-
τόςωμος κι άγριος κοινίθα-
λος, μέ χαλκάδες σι’ ατύα
και στή μύτη. Φόβος και τρό-
μος σέ όλόκληρη αυτή την
περιοχή.

Εκείνη τή στιγμή ή «μαύρη
γόησσα» είχε θυγεί στή... θε-
ράντα τού «Άπαρεμάν» της.
Και τραγουδούσε μέ την ά-
γαρμμη φάλτα φωνάρα της:

«Τυχάνω όμορφότερη
άπ’ τάς γυναίκας όλας!

Κ’ έχω μουνάει τό Ντουιά,
μέ... συγχωρείται κιόλας!»

Κάτω κ’ έξω από τή «Στοά
του, άπελάμιζανε έαπλωμέ-

νος, τήν πρωινή λιακάδα ό
Ποκοπίκο. Πλάι, στήν ίδια μα-
κάρια στάσι, θρίσκει και τό
άπερίγραπτο τριπόδαρο «Σαί-
νι» του!

Ένας αϊθέριος φωτοστέφα-
νος από άεικίνητες άλογόμυ-
γες πλαισιώνει τό ψωραλέο
κεφάλι τού «Καθαρόαιμου».

‘Ο άπαίσιος και τρομακτι-
κός Άκαλιάρ άκούει τό τρα-
γούδι τής νεαρής πυγμαίας
και κοντοστέκεται. ‘Η γαϊδου-
ροφωνάρα της τόν μαγεύει!
‘Η... όμορφιά της τόν ξε-
τρελλώνει!

Γιά λίγο μένει άκίνητος στή
θέσι πού θρίσκει σαν μαρ-
μαρωμένος: Μέ σηκωμένο κε-
φάλι και γουρλωμένα μάτια
τήν κυττάει και τήν άκούει!

‘Η Χουχού — πού τόν έχει,
θέβαι, αντίληψη — συνεχίζει
τό τραγούδι της:

«Πάντες οι Άντροι τής Ζού-
(γκλός

μέ γλέπουν μέ καμάρι!

Άχ - δάχ, ποιός θάν’ ό τυχε-
(ρός

πού σύζυξ θα μέ πάρη!»

‘Ο Ποκοπίκο σκουντάει σο-
βαρός τό γαϊδαρό του:

— Τ’ άκούς Σαίνι μου;
Καντάδα σου κάνει! Τόκαφες
τό κορίτι, άφιλότιμε!

‘Η καρδιά τού χοντρού άρά-
παρου ξεχειλίζει τώρα από
άγάπη. Και φωνάζει στή γλυ-
κόλαλη γόησσα:

— Κατέβα γλυκειά μου άρ-
κούδα! Έγώ θα σέ πάρω!
Έγώ θα σέ παντρευτώ!

‘Η Χουχού χαμηλώνει

ντροπολά τὰ «μενεξεδένια»
της θλέφαρα. Τ' ἀποκρίνεται
μελιστάλακτα:

— Καλέ δὲν εἶν' ἀνάγκη,
χρυσὸ μου! Ἀστεῖα τῷλεγα!
Μὲ συγχωρεῖται κιόλας!

Ὁ Ἀκαλιάρ της φωνάζει
πὸ δυνατό τῶρα. Καὶ κάπως
ἄγρια:

— Κατέβω, μωρή φώκια!
Ἐγὼ θὰ σὲ πάρω! Ἐγὼ ὁ
γενναῖος κι ἀτρόμητος Ἀκα-
λιάρ!

Ἡ πυγμαία τὰ χρειάζεται.
Καταλαβαίνει πὼς δὲν μπο-
ρεῖ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' αὐτόν.
Καὶ τ' ἀποκρίνεται:

— Καλὰ, κύριε θαυμαστά
μου! Καλὲ μὴν κάνεις ἔτσι,
καλέ! Κατέρχομαι ἀμέσως.
Τοῦ λόγου σου θὰ μὲ πάρης.
Οὐδεὶς ἕτερος πλὴν ἐσοῦ!

Καὶ γλυστρώνοντας μὲ σκέρ-
το ἀπὸ τῆ χορτοσχοινένια
σκάλα της, φθάνει κάτω...

«ΠΕΘΑΙΝΩ!

ΣΩΣΤΕ ΜΕΕ!»

Ἡ Χουχού γυρίζει τῶρα
στὸν Ποκοπίκο:

— Πολὺ λεπτοῦμαι, Ἄντρα-
κλά μου! τοῦ λέει. Πλὴν ὁ-
μως τόσα ἔτη μὲ εἶχες κοντά
σου χωρὶς νὰ ἀντιληφθῇς τῇ
... γλυκάδα μου!

Καὶ δείχνοντάς του τὸν
χοντρὸ καννίθαλο, συνεχίζει:

— Ὁ... κύριος ἀπ' ἐδῶ,
μόλις μὲ εἶδε μ' ἔκανε... ἀ-
νάρπαστη! Κάθησε, τὸ λοι-
πὸν, ἐσὺ μὲ τὸ γάϊδαρό σου
νά... γεροντοκοριάσετε κ'
οἱ δυὸ ὁμοῦ καὶ μαζί! Τοῦ
λόγου μου ἀπέρχομαι!

Ἀγέρωχος ὁ νᾶνος τῆς ἀ-

ποκρίνεται:

— Στὸ καλὸ κι ἀπὸ τὸ πε-
ζοδρόμοι! Κατὰ τὰ μούτρα
πούχεις, τέτοιος σκυλάρπας
σοῦ ταίριαζε! Χά, χά, χά!

Γυρίζει ἀμέσως στὸν χον-
τρὸ ἀράπαρο:

— Πολὺ σὲ γουστάρω ἀ-
δερφέ μου, Μπακαλιάρ! τοῦ
λέει. Λάθε τὸ λοιπὸν τὴν
«Καρακάξα» τῶν δεινῶν
σου καὶ περιπάτει! Μονάχα,
σάν τὴν κολατοῖσης, διπλώσε
μου σ' ἓνα χαρτί τὰ κοκκαλά-
κια της. Θέλω νὰ τὰ περά-
σω... δευτέρω χέρι!

Ἡ Χουχού πού τὸν ἀκούει,
τρομοκρατιέται.

Ἀλήθεια λοιπὸν; Αὐτὸ τὸν
κίνδυνο διατρέχει: Νὰ θρῆ,
δηλαδή, ἄδοξο τέλος στὴν
κουλιά ἐνδὸς ἀνθρωποφάγου;
Ὡ, μιὰ τέτοια συμφορὰ δὲν
τὴν εἶχε σκεφτῇ. Καὶ ρωτάει
μὲ δέος τὸν ὑποψήφιο γα-
μπρό:

— Ἐξ ἔρωτος, καλέ, θὰ
μὲ παντρευτῇς, γιὰ ἐκ...
πείνας; Μὲ συγχωρεῖτε κιό-
λας!

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ «θαυμα-
στῆς» τῆς τὴν κυττάζει καὶ
ξερογλειφεται, δὲν περιμένει
ἀπάντησι στὴν ἐρώτησί της.
Μόνο ἀρπάζεται σβέλτη ἀπ'
τῆ χορτοσχοινένια σκάλα.
Καὶ σκαρφαλώνοντας γρή-
γορα, φθάνει καὶ σιγουρεῖ-
ται στὸ «Ἀπαρτεμάν» της.

Ἀπ' ἐκεῖ ψηλά τῶρα, φω-
νάζει στὸν Ἀκαλιάρ:

— Ἀλεθρουάρ Νυμφίε!
Δὲν πηγαίνω πουθενά!

Ὁ χοντρὸς ἀράπης γίνεται
μαραοῦτι γιὰ τὴν προσβολή

και το χάσιμο της αγαπημένης του.

«Ετσι, τὰ θάζει μὲ τὸν Ποκοπίκο. Τοῦ φωνάζει δυνατά κι ἄγρια:

— Ἐσὺ μοῦ τὴ φόβισες, μαῦρο γουρούνι! Τώρα θὰ δῆς τί θὰ σοῦ κάνω!

Καὶ νά: Τὸν ἀρπάζει ἀμέσως ἀπὸ τὸ ἕνα ποδάρι. Τὸν σηκώνει ψηλά. Τὸν στριφογυρίζει μὲ φόρα πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Ὡσπου, σὲ μιὰ στιγμή, τὸν παρατάει!

Ὁ ἄμοιρος νᾶνος ἐκσφενδονίζεται στὸ κενό. Καὶ διαγράφοντας καμπύλη, προφθαίνει — σβέλτος καθὼς εἶναι — κι ἀρπάζεται ἀπ' τὰ ψηλά κλαδιά κάποιου κοντινοῦ δέντρου. Συγκρατιέται ἐκεῖ, χωρίς νὰ γκρεμοσκακιστῇ κάτω. Νὰ γίνῃ χίλια κομμάτια!

Ὁμως, ἂν καὶ σώζεται ἀπὸ θέβαιο θάνατο, μυᾶλό δὲν θάζει.

Ἀπὸ ψηλά ποῦ θρίσκειται τώρα τραβάει τὴ σκουριασμένη καὶ «ἀνάπηρη» χατζάρα του. (*) Καὶ φωνάζει στὸν γιγαντώσωμο καὶ φοβερό καννίβαλο:

— Ἄν εἶσαι ἄντρας, θρὲ χοντρο Μπακαλιάρ, ἀνέβα ἐδῶ πάνω! Θὰ σὲ σφάξω σάν

(*) Ἡ χατζάρα τοῦ Ποκοπίκο εἶναι σπασμένη τώρα καὶ δεμένη μὲ λεπτὸ χορτόσχοινο. Κάποτε, κάνοντας νὰ κτυπήσῃ ἕναν ἄγριο κόνικλο, ὄρθκε ἡ σκουριασμένη λάμα της μὲ ὀρμὴ πάνω σὲ μιὰ πέτρα. Καὶ κόπηκε στὰ δυὸ σάν ἀγγούρι!

... καρπούζι Μεσσολογγίτικο! Ἀμέεε;

Ὁ Ἀκαλιάρ δὲν τοῦ δίνει καμμιά σημασία. Ὁ νοῦς του πετάει ψηλά: στὸ «Ἀπαρτεμάν» τῆς στρουμπουλῆς καὶ καλοθρεμμένης «Γόησσας».

Καὶ γρήγορα παίρνει τὴν ἀπόφασί του:

Ἀρπάζεται ἀπὸ τὴ χορτοσχοινένια σκάλα κι ἀρχίζει νὰ σκαρφαλώνῃ...

«Εἶσι, φθάνει ὡς τὴ μέση της...

Ἀλοιμον! Διως! Ὁ τρομακτικὸς ἀνθρωποφάγος, μὲ τὰ μακρὰ μαλλιά καὶ γένεια, εἶναι πολὺ χοντρός καὶ θαρύς...

Τὰ λεπτά κι ἀδύναμα χορτόσχοινα τῆς Χουχαὺς δὲν ἀντέχουν...

Ξαφνικὰ ἀκούγονται νὰ τρίζουν. Καί, σχεδὸν ἀμέσως, σπάζουν...

Ὁ Ἀκαλιάρ γκρεμοσκακίζεται μὲ ὀρμὴ κάτω. Στραμπούλαει τὸ ἕνα του πόδι. Εἶναι ἀδύνατο πιά νὰ σηκωθῇ. Νὰ ξανασταθῇ ὀρθός!

Ὁ ἄμοιρος οὐρλιάζει τώρα ἀπ' τοὺς πόνους. Σπαράζει κάτω σάν λαθωμένο θεριδί!

— Βοήθεια! Σῶστε μεε! ξεφωνίζει μὲ τὴ θαρεῖα θραχὴ φωνή του.

Μὰ ἡ Χουχαὺ τὸν κοροϊδεύει ἀπὸ ψηλά:

— Παντρεῖά μοῦθελες, χρυσό μου; Καλὰ νὰ τὰ πάθης! Χά, χά, χά! Ἀμ! πὶ νόμισες, γλύκα μου: Γιὰ τὰ μοῦτρα σου εἰμ' ἐγώ; Καλὲ ὄχι πού νὰ στὸ παinueυτῶ, μὰ τοῦ

λόγου μου μ' ἔχουνε ἀζητή-
ξει καν καὶ καν! Καθότι, οὐ-
πως γλέπεις, τυγχάνω μούρ-
λια, π' ἀνάθεμά με! Φτού
μου νὰ μὴν ἀδασκαθῶ καὶ
μέ... συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Ἀκαλιάρ ὅσο περνάει ἡ
ὥρα, τόσο πονάει πιὸ πολὺ.
Οὐρλιάζει σπαρακτικὰ τώ-
ρα:

— Πεθαίνω! Σῶστε μεε!

Ἡ πυγμαία τὸν λυπάται.
Κατεβαίνει ἀργὰ ἀπὸ τὸν
κορμὸ τοῦ θεόρατου δέντρου
της. Καί, σὰν μισογιατρίσσα
ποῦ εἶναι, σκύθει πάνω ἀπὸ
τὸ ἐγαλχένο πόδι τοῦ ἀράπη.

Πάσχιζει νὰ τὸ ξαναφέρῃ στὴ
θέσι του. Ταυτόχρονα μωρ-
μουρίζει μὲ ἀναγκαστικὴ συ-
μπόνια:

— Τί νὰ σοῦ κάνω, καὶ μέ-
νει! Ἐπρεπε νὰ σ' ἀφήσω ἐν-
θάδε. Νὰ σὲ φάνε οἱ ἀλογό-
μυγες τοῦ Καθαρόαιμου!
Ἀλλὰ ἔχε χάρι... Σὲ λυπή-
θηκα! Ἡ καρδιά μου, γλέ-
πεις, τυγχάνει τρυφερὴ σάν...
φρέσκια μυτσήθρα, μὲ συγχω-
ρεῖτε κιόλας!

Στὸ μεταξὺ ἔχει κατέβει
κι ἀπὸ τ' ἄλλο δέντρο ὁ Πο-
κοπύκο. Τρέχει κι αὐτὸς κον-
τὰ στὸν χοντρὸ κι ἀνήμερο

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμποῦ τρέχουν στὴ Ζούγκλα, κρατώντας
ἀναίσθητους τοὺς ἑαυτοὺς των.

άραπη.

Καί σηκώνοντας τή θρυλική καί ματισμένη χατζάρα του, ἀναστεναίνει θαρρειά:

— 'Αμάν ψυχάρα πού θ' ἀναπάψω σήμερις! 'Αδερφέ μου, Μπακαλιάρο, κάνε τὰ πατερημά σου. Θά σφαγῇς... ἀνυπερθέτως!

Καί κάνει νά κατβάσῃ τή λάμα της μέ ὀρμή καί δύναμι!

Μά ἡ 'Χουχοῦ προφθαίνει. Τοῦ ἀρπάζει γερὰ τ' ὀπλισμένο χέρι:

— Καλὲ μὴ, χρυσό μου! Δὲν θέλω νά γίνῃ αἱματηρὰ αἱματοχυσία λόγῳ ἔμοῦ!

Ὅμως ὁ τρομερὸς νᾶνος εἶναι ἀνένδοτος:

— "Ἄσε με, μωρὴ Ματζέλ! "Ἄσε με νά τῷ κόψω τὸ κεφάλι γιὰ νά... θάλῃ μυαλό!

Ὁ χοντρός καννίθαλος — πού δὲν μπορεῖ πιά ν' ἀντιδράσῃ — ἔχει τρομοκρατηθῇ. Καί παρακαλᾷ τὸν Ποκοπικό:

— Λυπήσουμε! Μὴ μὲ σφάζεις! Ὅ,τι ἔχω καί δὲν ἔχω, πάρτα δικά σου. Πᾶρε καί τίς ἑκατὸ γυναῖκες μου. Στίς χαρίζω ὅλες! Μὴ μοῦ κάνεις κακὸ. Ἐμεῖς εἴμαστε φίλοι!

Ὁ νᾶνος ἐπιμένει:

— Δὲν πειράζει. "Ἄσε νά σὲ σφάξω καί μετὰ συνεχίζουμε τὴ φιλία μας!

Ἡ Χουχοῦ θυμῶνεται:

— "Ἄκου νά σοῦ πῶ, Ποκοπικό: "Ἄν πειράξῃς τὸν «Νυμφίον» θά 'χῃς νά κάνῃς μαζί μου!

Ὁ νᾶνος τῇς δίνει μιά γρο-

θιά στὸ στομάχι. Κι ἀρπάζονται στὰ χέρια. Παλεύουν καί κτυπιῶνται μὲ λύσσα.

ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ

Ξαφνικά ἀγριοὶ ὀλολαγμοὶ φθάνουν στ' αὐτιά τους. Ταυτόχρονα καί θαρὺ γρήγορο ποδοβολητό...

Πρὶν περάσουν λίγες στιγμὲς ἓνα μπουλουόκι ἀπὸ μαύρους καννίθαλους παρουσιάζεται. Μπροστὰ τους προχωρεῖ ἓνας φοβερός ἀράπης. Ὁ ἀρχηγὸς τους.

Ἡ Χουχοῦ τὸ θάζει τρομαγμένη στὰ πόδια γιὰ νά σωθῇ. Ὁ Ποκοπικό τὴν ἀκολουθεῖ, τρέχοντας κι αὐτός. Ὅχι γιὰτὶ φοβάται. Μά γιὰτὶ συνηθίζει, σὲ κάττι τέτοιες περιπέτειες, νά δίνει... τόπο στὴν ὀργή!

Ἔτσι τρυπῶνουν γρήγορα κ' οἱ δύο τους — σὰν μαύρες σαῦρες — μέσα σ' ἓναν πυκνὸ θάμνο.

Οἱ καννίθαλοι, πού τοὺς χάνουν ἀπ' τὰ μάτια τους ψάχνουν ἐδῶ 'κ' ἐκεῖ παραξενεμένοι. Μά πούθενά δὲν τοὺς βρίσκουν.

Τέλος τρέχουν κοντὰ στὸν χοντρὸ κι ἀνήμερο ἀράπη. Καί τὸν ἀναγνωρίζουν μὲ τὴν πρώτη ματιά.

Ὁ "Αρχηγὸς τους μουγυρίζει μὲ λύσσα:

— Σκύλε 'Ακαλιάρ! "Ἐπες, ἐπὶ τέλους, στὰ χέρια μας! Ἐκατὸ τίς πιὸ ὁμορφες γυναῖκες, ἔχεις ἀρπάξει ἀπὸ τὴ φυλή μας! Τώρα θά τὰ πληρώσῃς ὅλα!

Δυὸ ἀπὸ τοὺς ἀνθρωποφάγους τὸν σηκώνουν ἀμέσως στὰ χέρια τους. Καὶ ξεκινᾶνε ἀργά... Ὁ «Ἀρχηγός» κ' οἱ ἄλλοι, τοὺς ἀκολουθοῦν. Τραβᾶνε ὅλοι μαζί, γιὰ τὸ χωριό τους...

Ὁ Ποκοπίκο — κρυμμένος στὸ θάμνο — ψιθυρίζει στὴ Χουχού:

— Αὐτόνε κλάφτονε! Κατὰ τὰ φαινόμενα ὁ «Νυμφίος» σου θὰ φαγωθῇ... ἀνύμφευτος!

Σὲ λίγο ξετρυπώνουν κ' οἱ δυὸ ἀπ' τὴν κρυψώνα τους. Ὁ νᾶνος ὑποκλίνεται στὴν πυγμαία:

— Τοῦ λόγου μου «ἀμολῶ μελάνι», ἀδερφάκι μου! τῆς κάνει.

— Δηλαδῆ; τὸν ρωτᾷ ἀνήσυχη.

— Δηλαδῆς... «κόπτω ρόδα μυρωμένας», ποὺ λένε! «Σπάω», κατὰ ποὺ λέν οἱ μάγκες!

— Καλὲ ποὺ θὰ πᾶς; τὸν ξαναρωτᾷ ἡ Χουχού.

— Παγαίνω νὰ θρῶ τὸ χάρμι τοῦ... Μπακαλιάρ! Οἱ ἑκατὸ γυναῖκες του εἶναι δικές μου. Μοῦ τίς χάρισε ὁ μαδικῶς!

Καὶ ξεκινᾷ κατὰ κεῖ ποὺ φύγαν καὶ οἱ καννίβαλοι.

Ἡ «μαύρη Γόησσα» τὸν ἀκολουθεῖ μουρμουρίζοντας:

— Πφφ... Ἐκατὸ γυναῖκες! Σπουδαῖα τὰ λάχανα!

— Γιατί, μωρὴ Μαμζέλ;

— Καθότι τοῦ λόγου μου ἀξίζω γιὰ... πεντακόσες!

Μὲ συγχωρεῖτε κι ὅλας!

... ..

Ἔχουν προχωρήσει ἀρκετὰ τώρα. Ὅμως πουθενὰ δὲν θρῖσκουν τὸ μπουλούκι τῶν καννίβαλων μὲ τὸν Ἀκαλιάρ. Φαίνεται πὼς θὰ μπερδεύτηκαν στὰ μονοπάτια. Θὰ πήραν ἄλλη κατεύθυνσι ἀπ' αὐτούς...

Ἐταῖ, παραπλανῶνται στὴν ἀπέραντη κι ἄγρια Ζούγκλα. Ὡσπου κάποτε φθάνουν τυχαίᾳ στὴ λίμνη ποὺ ξέρουμε...

ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΑΛΛΗΛΟΣΠΑΡΑΓΜΟΣ

Καὶ νά: Ἀντικρύζουν ἀμέσως ἐκεῖ τὸν Γκαούρ πεσμένον κάτω κι ἀκίνητον. Πλάϊ του παλεύουν καὶ κτυπιῶνται ὁ Ταρζάν, ἡ Ταταμποῦ κ' ἡ Τζέιν!

Πάλι καὶ γρήγορα οἱ δυὸ νᾶνοι κρύβονται πίσω ἀπ' ἕνα θάμνο. Παρακολουθοῦν παραξενεμένοι τὸ κακὸ ποὺ γίνεται.

Ἡ Χουχού ρωτᾷ σιγὰ τὸν Ποκοπίκο:

— Καλὲ τί τρέχει, χρυσόμου; Τί κάνουνε;

— Καλὰ, εὐχαριστῶ! τῆς ἀποκρίνεται ὁ μαῦρος διαβολάκος.

Ἡ πυγμαία συνεχίζει σὰ νὰ τὸν ἄκουσε:

— Καλὲ τρεῖς μῆνους εἶχα νὰ δῶ τοὺς Ἀφεντάδες! Πολὺ ἀλλάξανε! Τρόμαξα νὰ τοὺς γνωρίσω, καλέ! Μπὰ σὲ καλὸ τους!

Ἡ φοβερὴ πάλι κι ὁ ἄλλη-λοσπαραγμὸς συνεχίζονται. Ἡ Τζέιν ξεριζώνει μὲ λύσσα

τά μαλλιά της Ταταμπού.
'Ενώ ὁ Ταρζάν δίνει γροθιές
στά σαγόνια τῆς πανέμορφης
συντρόφισσας του.

Καὶ νά: Σὲ μιὰ γροθιά
του — πιὸ δυνατὴ ἀπὸ τὶς
ἄλλες — ἡ μανιασμένη Ἀρ-
χόντισσα τῆς Ζούγκλας σώ-
ριάζεται κάτω! Πέφτει πάνω
στὸ ἀσάλευτο κορμὶ τοῦ με-
λαφοῦ γίγαντα...

Ὁμως γρήγορα συνέρχε-
ται. Πετιέται πάλι ὀρθή. Καὶ
ξαναχύνεται, σὰν πεινασμένη
τίγρι, πάνω στὴν πανώρια
καὶ ἄπιστη Ἑλληνίδα. Ζητάει
μὲ τὰ νύχια τῆς νὰ τῆς θγά-
λῃ τὰ μάτια!

Ἡ Χουχού ρωτᾷ τὴν
χαμένα τὸ συντροφὸ τῆς:

— Παλεύουνε, Ποκοπίκο;

Ὁ νᾶνος μουρμουρίζει σο-
βαρά:

— Ὁχι. Χορεύουνε... ρο-
καντρόλ!

Κι ἀμέσως — θγαίνοντας
ἀπὸ τὴ σιγουριά τοῦ θάμνου
— τραβάει τὴ σκουριασμένη
κι ἀνάπηρη χατζάρα του.
Τρέχει νὰ τοὺς χωρίσῃ, ξε-
φωνίζοντας:

— Κουράγιο, θρέεε! Τσακι-
στήτε καὶ μὴ μαλλώνετεεεε!

Τὸ ἴδιο κάνει καὶ ἡ Χουχού.
Τρέχει ξωπίσω του, στριγγλί-
ζοντας:

— Καλὲ ντροπὴ σας, καλέ!
Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!

Ὁμως νά: Δὲν ἔχουν προ-
φθάσει νὰ κάνουν μερικά θή-
ματα ὅταν ἓνας καλοθρεμμέ-
νος ἀράπαρος ξεπετάγεται
μπροστά τους. Τοὺς κλείνει
τὸ πέρασμα, φωνάζοντας ἁ-
γρια:

— Μή!.. Μακρυὰ ἀπ' ἐδῶ!
Μὴ ζυγώσῃ κανένας κοντὰ
τους!

Ὁ Ποκοπίκο δὲν τοῦ δίνει
σημασία. Κάνει μιὰ λόξη κί-
νησι γιὰ νὰ τὸν προσπεράσῃ.

Ὁμως ὁ ἀγνωστος μαῦρος
τραβάει τὸ μαχαίρι του. Χύ-
νεται πάνω τους.

Ὁ νᾶνος κ' ἡ Χουχού τὸ
θάξουν τώρα, σὰν τρελλοί,
στά πόδια. Τρέχουν νὰ σω-
θοῦν...

Ἡ φωνὴ τοῦ ἀράπη τοὺς
ἀκολουθεῖ:

— Ἐξω παληόσκυλα! Θά
σᾶς σφάξω!

Ὁ Ποκοπίκο κοντοστεκέται
γιὰ μιὰ στιγμή. Καὶ γυρίζον-
τας τὸ κεφάλι, τὸν ρωτᾷ:

— Γιατίς, θρὲ μπάμπας; Τί
ἀνακατώνεσ' ἐσύ; Δραγάτῃ
στοὺς κουγάδες τοὺς σὲ θά-
λανε;

Καὶ συνεχίζει τὸ φευγιό
του. Ἡ Χουχού τὸν ρωτᾷ
σὰν ξαναφθάνει κοντὰ του:

— Καλὲ τί κάνουμε τώρα,
χρυσό μου;

— Τρέχουμε!

— Αὐτὸ τὸ γλέπω! Ἀλλὰ
γιατίς τρέχουμε;

— Γιὰ νὰ φτιάσουμε γρήγο-
ρις!

— Ποῦ, καλέ;

— Στὴν καλυθᾶρα τοῦ Ἀ-
μαξάρλαν!

— Μὴ μοῦ τὸ λές!

— Ναί! Πρέπει νὰ τὸν δειο-
ποιήσουμε νὰ ρθῇ νὰ τοὺς
χωρίσῃ! Ἄν τοὺς ἀφήσουμε
ἔτσι, θὰ φᾶνε τὰ μουστάκια
τους! Κ' ἐπειδὴς οὔτε ὁ Με-
γαλειότατος, οὔτε ἡ Τατα-
μπούκα οὔτε ἡ κυρά Τζε-

νη έχουνε μουστάκια θά...
πεθάνουνε τῆς πείνας!

...
"Ὁμως στέκονται τυχεροί.
Δὲν χρειάζεται νὰ κουρα-
σθοῦν γιὰ νὰ φθάσουν στὴν
καλύθα τοῦ Μάξ "Ἀρλαν...

Ξαφνικά ὁ πανώριος 'Ἀμε-
ρικανὸς τυχοδιώκτης παρου-
σιάζεται μπροστά τους!

— Κατὰ φωνὴ καί... γαί-
δαρος! τοῦ κάνει χαρούμενος
ὁ Ποκοπικό.

"Ὁ Μάξ εἶχε πάρει τὸ μο-
νοπάτι κατὰ τῆ δύσι. Τραβοῦ-
σε γιὰ τὴ σπηλιά τοῦ "Ἀχον-
τα τῆς Ζούγκλας.

— Τί ζητᾷ ἀπὸ 'δῶ; ρω-
τάει τοὺς δυὸ νάνους.

"Ὁ Ποκοπικό τοῦ ἐξηγεῖ
βιαστικά καὶ γρήγορα:

— "Ὁ Ταρζανάκος, ἡ Τατα-
μπούκα κ' ἡ κυρὰ Μαντάμα...

— Τί;

— "Ἐχουνε πιαστῇ ἀπ' τὰ
μαλλιά!

— Κι ὁ Γκαούρ;

— Αὐτόν... θεὸς σχωρὲ'
στονε!

"Ὁ 'Ἀμερικανὸς ἀνησυχεῖ:

— Μὰ δὲν εἶναι δυνατόν!
μουρμουρίζει μονολογῶντας.

"Ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζάν κ' οἱ
συντρόφισσές τους ἦταν ἀγα-
πημένοι. Πρέπει νὰ τοὺς
συμφιλιώσω!

Καὶ πέρνει δρόμο: Τρέχει
πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς λί-
μνης. Θέλει νὰ φθάσῃ γρή-
γορα ἐκεῖ. Νὰ θεβαιωθῇ μὲ
τὰ μάτια του...

"Ἄν εἶναι ἀλήθεια πὼς πα-
λεύουν καὶ κτυπιῶνται, θὰ
τοὺς χωρίσῃ. "Ἄν ἔχουν γίνῃ
ἐχθροί, θὰ τοὺς κάνῃ φί-

λους!

"Ὁ Ποκοπικό κ' ἡ Χουχοῦ
τὸν ἀκολουθοῦν. "Ὁμως ὁ
Μάξ "Ἀρλαν τρέχει σὰν κυ-
νηγιμένο ἐλάφι. Πρὶν περά-
σουν λίγες στιγμές, τὸν ἔ-
χουν, χάσει, κιόλας, ἀπ' τὰ
μάτια τους!

ΑΝΕΞΗΓΗΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ!

"Ὁ νᾶνος καὶ ἡ πυγμαία
φθάνουν τέλος στὸ μέρος ποῦ
γίνεται τὸ μεγάλο κακὸ. Στα
ματᾶνε ὁμῶς σὲ κάποιον ἀ-
πώστασι καὶ ξανακρύβονται
σὲ κάποιον πυκνὸ θάμνο.

"Ἀπ' ἐκεῖ, γουρλώνουν τὰ
μεγάλα κωμικά μάτια τους.
Κυττάζουν μὲ περιέργεια καὶ
ἀγωνία.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ Ταρζάν
πασχίζει νὰ χωρίσῃ τὶς δυὸ
μανιασμένες γυναῖκες: Τὴ
Τζέιν καὶ τὴν Ταταμπού.

Μὰ ἡ συντρόφισσά του, μὲ
γρήγορη κίνησι, ἀρπάζει ἀπὸ
κάτω μιὰ πέτρα. Μὲ λύσσα
καὶ μανία τὴν πετάει στὴ με-
λαψὴ 'Ελληνίδα!

"Ἡ θареиά πέτρα βρίσκει
τὴν Ταταμπού στὸ κεφάλι.
Καὶ ἡ ἄμοιρη Κόρη, θγαζόν-
τας πονεμένο σογνητό, σω-
ριάζεται κάτω. Μένει ἀκίνη-
τη!

"Ὁ Ποκοπικό κουνάει πένθι-
μα τὴν κεφάλα του:

— Πάει τὸ κορίτσι! Τὸ φά-
γανε μπαμπέσικα!

"Ἡ Χουχοῦ στραβώνει τὶς
χειλάρες της:

— Πφφ! Χαρὰ στὴν ὁμορ-
φονειά! Ἐγὼ τυγχάνω πολὺ
ἀνώτερη! Μὲ συγχωρεῖτε
κιόλας!

‘Ο Ποκοπίκο μένει για λίγο με τὸ στόμα ἀνοιχτό :

— Βρέ, πῶς μεγαλώσαμ’ ἔτσι! λέει στὴ Χουχού.

‘Ο νῆνος τὴ σκουντάει:

— Σκασμός! Στάσου νὰ περικουλουθήσω τὰ παρακάτωθεν. Θὰ χάσω τὴ συνέχεια.

‘Η «μαύρη γόησσα», χαμογελάει εἰρωνικά:

— Ποιά συνέχεια, βρέ θλάξ; Στὸ σινεμά θαρρεῖς πῶς βρίσκεσαι;

Καὶ νά: ‘Ο Ταρζάν, βλέποντας τώρα τὴν ἀγαπημένη του Ταταμπού ἀναίσθητη κάτω, γίνεται θεριὸ ἀνήμερο! Ἀρπάζει τὴν Τζέιν ἀπὸ τὸ λαιμό. Τὴ σφίγγει γιὰ νὰ τὴν πνίξῃ. Καὶ μουγγρίζει ἀ-

γρια:

— Κακοῦργα! Μονάχα ὁ Χάρος πιά θὰ σὲ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια μου!

‘Ο Ποκοπίκο ξανακουνάει τὴν κεφάλαι του:

— Χμμ... Ἀρχέψαν οἱ συζυγικὲς τρυφερότητες!

‘Η Χουχού ἀναστενάζει:

— Κ’ ὕστερις σοῦ λένε παντρέψου νὰ δῆς προκοπὴ! Ἀμ’ δὲν κάθομαι στὸ ράφι ὀγδόντα χρόνια! Νὰ μοῦ ὑφάνουνε κ’ οἱ ἀράχνες τό... υψικό μου!

Μὰ δὲν προφθαίνει νὰ τε-

λειώση τὰ λόγια της. 'Ο νᾶ-
νος τὴ σκουντάει πάλι:

— Σσσσσι!..

— Καλὲ τί τρέχει; τὸν ρω-
τάει ἐνοχλημένη.

— Σκασμὸς εἶπα! Μὲ μπερ-
δεύεις καὶ δὲν θὰ καταλάβω
τὴν ὑπόθεσι!

— Καλὲ καὶ νὰ μὴ μιλάω
οὐδὼς;

— 'Ο,τι ἔχεις νὰ μοῦ πῆς,
πέσ' το μου στὸ... «διάλειμ-
μα»!

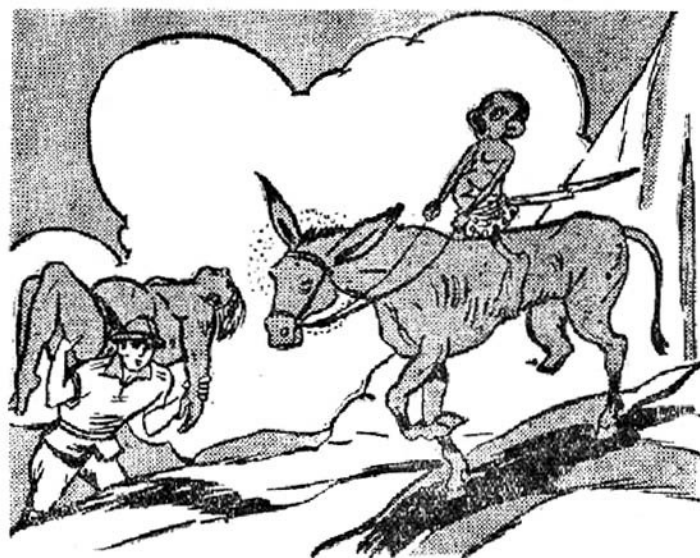
Καὶ οἱ δύο τους ξαναρχί-
ζουν νὰ κυττάζουν μὲ γουρ-
λωμένα μάτια:

'Ο Ταρζάν ἐξακολοθεῖ νὰ
σφίγγει μὲ λύσσα τὸ λαιμὸ
τῆς μισητῆς συντρόφισσας
του. Αἶγες στιγμὲς ἀκόμα
καὶ ἡ Τζέιν θὰ σωριαστῇ κά-
τω ἀψυχο κουφάρι!

Ὅμως ξαφνικὰ γρήγορο
ποδοβολητὸ ἀκούγεται. Καὶ
ὁ Μᾶξ "Αρλαν παρουσιάζεται
μπροστὰ τους.

Φαίνεται πὼς κάπου ἐκεῖ
κοντὰ θάχε κρυφτῇ κι αὐτός.
Καὶ θγαίνει τώρα νὰ τοὺς
συμφιλιώση, ὅπως εἶχε 'πεῖ.

Μὰ τί παράξενο: 'Ο 'Αμε-
ρικανὸς τυχodiώκτης φθάνει

'Ο Μᾶξ "Αρλαν δυσκολεύεται νὰ προχωρήσῃ. Ξαφνικὰ ὅμως ἀντι-
κρύζει ἕναν κωμικοτραγικὸ καβαλλάρη!

κοντά στον Ταρζάν χωρίς λέξι να θγάλη απ' τὸ στόμα του. Καὶ κάνει ἀμέσως, κἀτι τρομερό κι ἀπίστευτο:

Τραβάει μὲ θιάσι τὸ πιστόλι του καὶ πυροβολεῖ τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας στὰ στήθια!

Ὁ λευκὸς γίγαντας σωριάζεται κάτω θαρὺς. Ἐνῶ ἡ Τζέιν, ἀγκαλιάζοντας μὲ λαχτάρια τὸν σωτήρα τῆς, τὸν φιλεῖ μὲ ἀγάπη κ' εὐγνωμοσύνη:

— Σ' εὐχαριστῶ, Μάξ!..

Μὲ ἀπάλλαξες ἐπὶ τέλους, ἀπ' αὐτὸ τὸ τέρας!

Ὁ πανώριος Ἀμερικανὸς τὴν κυττάζει στὰ μάτια:

— Ναί, ἀγαπημένη μου! Τώρα πιά εἶσαι λεύτερη! Θὰ γίνης δική μου συντόφισσα! Θὰ ζήσουμε γιὰ πάντα μαζὶ!

Ὁ Ποκοπὶκο μουρμουρίζει θαυμαστικά:

— Μπράβο! Μεγάλος... συμφιλιωτής, ὁ ἄτιμος!

Ἡ Χουχὺ πάει νὰ σκάσει ἀπ' τὴ ζήλεια τῆς:

— Καλὲ τῶγω προσέξει, χρυσό μου! τοῦ λέει. Ὅλες ἡ ἀσημομοῦρες ἔχουνε τύχη! Μονάχα τοῦ λόγου μας μένουμε ρέστες! Ἐμεῖς οἱ... κοῦκλες, ποὺ κακοψόφο νάχουμε! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ νᾶνος τὴ σκουντάει ἀνήσυχος τώρα:

— Κῦττα! Κῦττα! ἐκεῖ!

Κ' οἱ δυὸ μαζὶ μαρμαρώνουν ἀπὸ κατὰπληξι καὶ φρίκη!

Μπροστὰ τοὺς ἀντικρὺζουν τοὺς ἑαυτοὺς τοὺς: Τὸν Πο-

κοπὶκο, δηλαδή, καὶ τὴ Χουχὺ. Εἶναι ὁλόιδιοι μ' αὐτοὺς. Μονάχα πολὺ μεγαλείτεροι στὸ μπῶϊ καὶ στὶς διαστάσεις: Πιὸ ψηλοὶ. Πιὸ χοντροί!

— Βρὲ πῶς... μεγαλώσαμεε! κάνει χαμένα ὁ νᾶνος.

Ἐνῶ ἡ πυγμαία συμπληρώνει:

— Φτοῦ μας! Φτοῦ μας νὰ μὴν ἀθασκαθοῦμε!

Καὶ νά: Ὁ δεῦτερος, ὁ ἄλλος δηλαδή, Ποκοπὶκο, τραβάει καὶ σηκώνει τὴ σκουριασμένη χατζάρα του. Προχωρεῖ στὰ δάκτυλα τῶν ποδαριῶν του καὶ φθάνει ἀθέατος πίσω ἀπὸ τὸν Μάξ Ἀρλαν. Τοῦ δίνει, μ' αὐτὴν, ἓνα γερό κτύπημα στὸ κεφάλι!

Ὁ Ἀμερικανὸς τυχιδιώκτης πέφτει κάτω ξερός.

Ὁ Ποκοπὶκο ἐνθουσιάζεται:

— Γεῖά σου... Ποκοπὶκαρε! τοῦ κάνει αἰγά. Νὰ ζήσης χίλια χρόνια! Πολὺ σὲ γουστάρω... ἑαυτέ μου!

Στὸ μεταξύ φθάνει ἐκεῖ καὶ ἡ μεγαλόσωμη «Χουχού». Ἀρπάζει τὴ Τζέιν ἀπ' τὰ μαλλιά. Καὶ οἱ δυὸ γυναικες πιάνονται στὰ χέρια. Παλεύουν καὶ κτυπιῶνται μὲ λύσσα καὶ μανία!

Ὁ νᾶνος — κρυμμένος στὸ θάμνο καθὼς θρίσκεται — γυρίζει τώρα στὴν πυγμαία:

— Μαμζέλ! τῆς κάνει χαμένα.

— Τί, γλύκα μου;

— Σκούντα με νά... ξυπνήσω!

— Καλὲ κ' ἐγὼ θαρρῶ πὼς κοιδοῦμαι κι δνειρεύομαι, χρυσό μου! Ὅμως τυγχάνω

πολύ εὐτυχισμένη, ἀφοῦ κοι-
μάσαι κ' εἶς! Δὲν θέλω νὰ
ἐμπνήσω!

— Γιατί, μωρή;

Ἡ Χουχοῦ χαμηλώνει ντρο-
παλὰ τὰ μενεξεδένια της βλέ-
φαρα. Ψιθυρίζει γλυκά:

— Ἀααααα! Καθότι εἶναι
ἡ πρώτη θολὰ πού... κοιμό-
μαστε μαζί! Μὲ συγχωρεῖτε
κιόλας!

Κι ἀλήθεια: Οἱ δύο νῆσοι
κοντεύουν νὰ παραφρονή-
σουν! Εἶναι ἀδύνατο νὰ πι-
στέψουν στὰ μάτια καὶ στ'
αὐτιά τους!

Ἡ Χουχοῦ τραβάει τώρα
τὸν σύντροφό της:

— Καλέ πᾶμε, Ἄντρακλά
μου! Ἐνθάδε ἔχει φαντάσμα-
τα!

Καὶ ξετρυπώνοντας μαζί
ἀπ' τὸ θάμνο, τὸ θάζουν στὰ
πόδια.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἕνας
ἄγνωστος λευκὸς εὐρωπαῖος
τρέχει ἔωπίσω τους, φωνά-
ζοντας:

— Ἐ, ὁεῖς Σταθῆτε! Σᾶς
χρειάζομαι! Θὰ πληρωθῆτε
καλάαα!

Ποῖς τὸν ἀκούει ὁμως!
Ἡ Χουχοῦ καὶ ὁ Ποκοπικό
τρέχουν ὅσο μποροῦν πρὶ
γρήγορα...

Ὁ παράξενος λευκὸς τοὺς
κυνηγεί. Ρίχνει μάλιστα,
πίσω τους, τὸν ἄερα, καὶ
μερικοὺς πυροβολισμούς.

Ὁ νῆσος γίνεται καπνὸς
ἀπ' τὴν τρομάρα του. Μὰ ἡ
Χουχοῦ — πού δὲν ἔχει ἀτρό-
μητη καρδιά ὅπως ἐκεῖνος —
σωριάζεται κάτω λιπόθυμη!

Ὁ Εὐρωπαῖος φθάνει γρή-

γορα κοντὰ της. Μὲ μερικά
κτυπήματα στὸ πρόσωπο, τὴ
συνεφέρει.

Γιὰ λίγες στιγμὲς τὴν κυ-
τᾶζει ἐξεταστικά στὸ πρόσω-
πο καὶ στὸ τσουλούφι. Ψιθυ-
ρίζει θαυμαστικά:

— Μάλιστα! Μιὰ τέτοια
Χουχοῦ μοῦ χρειάζεται. Εἶ-
μαι τυχερὸς πού σέ βρῆκα!

Τὴ σηκώνει ἀμέσως, κρα-
τῶντας τὴ γερὰ ἀπ' τὸ χέρι,
καὶ ψάχνει γιὰ τὸ νῆσο. Ὁ-
μος ὁ Ποκοπικό ἔχει ἐξαφανι-
στῆ:

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος!
μουρμουρίζει κατασκασμένος.
Ἐχασα ἕναν ἐξαιρετικὸ Πο-
κοπικό. Ἦταν δλοῖδιος!

Καὶ προχωρεῖ ξαναγυρί-
ζοντας πρὸς τὸ μέρος πού
γίνηκε τὸ μακελειό...

Ἡ πυγμαία φωνάζει καὶ
διαμαρτύρεται:

— Καλέ, παράτα τὸ χεράκι
μου, κύρ Τέτοιε. Ἄν μὲ ἤγα-
πῆς κ' ἔχεις καλὸ σκοπὸ, νὰ
μὲ ἀζητήσης ἀπ' τὸν Ἀφέντη
μου! Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ κεί-
νους τοῦ ἔρεϊς!

Καὶ προσθέτει ἔξω φρε-
νῶν:

— Καλέ τί κακὸ εἶν' αὐτό;
Ὅποιος μὲ δὴ παραφρονεῖ
μέχρι τρέλλας! Ἄχ' Θεούλη
μου! Διατὶ μ' ἔκανες τόσον...
μούρλια! Μὲ συγχωρεῖτε κιό-
λας!

Ο «ΠΟΥΝΤΙΑΣΜΕΝΟΣ ΔΡΑΚΟΣ»

Ἄς ἀφήσουμε ὁμως αὐ-
τοὺς γιὰ λίγο. Πρέπει νὰ
παρακολουθήσουμε τὸν Ποκο-

πίκο πού, απ' τή λαχτάρα του, τρέχει σάν... άγριος κόνικλος! Οί φτέρνες κτυπάνε στ' αὐτιά του.

Καί νά : Μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὸ νοτιά φθάνει γρήγορα στὸ θεόρατο δέντρο τοῦ τρελλοῦ γοριλλάνθρωπου.

Ὁ Νταμπούχ βρίσκεται στὴν ξυλένια καλύβα του πάνω στὰ ψηλά κλαδιά.

— "Ε μπαρμπαδεδινόσαυρε! τοῦ φωνάζει λαχανιασμένος ὁ νάνος. Κάτελθε, ἀδερφέ μου, καθότι πᾶμε χαμένοι σάν τὸν γέρο Μασούρα!

Ὁ γοριλλάνθρωπος πηδάει ἕνα-ἕνα τὰ κλαδιά. Γλυστράει ἀπ' τὸν κορμό. Φθάνει κάτω.

Ὁ Ποκοπίκο τοῦ ἐξηγεῖ γρήγορα :

— "Αστα, μάγκα καὶ μὴ τ' ἀρωτᾷς! Πέρα στὴ λίμνη γίνεται τοῦ «Κουτρούλη ὁ γάμος» πού λένε. Ὁ Γκαουράκος, ὁ Ταρζανάκος κι' ἡ Ταταμπούκα... αἰωνία τους ἡ... κνήμη! Ἡ Χουχούκα «καθαρίζει» τώρα τὴ φουκαριάρα τὴ Τζουεῖν! Τοῦ λόγου μου, ἀλλὰ ὄχι ἐγώ, θάρῃσα μὲ τὴ χατζάρα μου τὸν Ἀμαξάρλαν! Τὸν ἔρριξα κάτω ξερό. Ὑστερις παράτησα τὸν... ἐαυτὸ μου ἐκεῖ καὶ τὸ βάλσα στὰ πόδια! Ἦρθα νὰ σὲ ὀρῶ!...

— Νταμπούχ δὲν καταλαβαίνει! μурμουρίζει σασισμένος ὁ Γοριλλάνθρωπος.

— Δὲν σὲ ἀδικῶ! τοῦ κάνει ὁ νάνος. Ἡ ὑπόθεσι τυγχάνει κάργα περὶδεμενοειδής! Τοῦτέστιν: ὁ Ταρζάν ἡγαπᾷ τὴν Ταταμπού. Ἡ Τζα-

νη ἡγαπᾷ τὸν Ἀμαξάρλαν. Ὁ Γκαουρ ἡγαπᾷ τὴ Χουχού. Ἐγὼ ἡγαπῶ τὸν Ποκοπίκο καὶ δόστο χαβαδάκι!... Μπλέξαμε στὶς ἀγάπες, ἀδερφέ μου!

Ὁ Νταμπούχ δὲν ἔχει κατὰ λάθει καὶ πολλὰ πράγματα. Ὅμως στιγμὴ δὲν χάνει. Ξεκινᾷ ἀμέσως τρέχοντας πρὸς τὴ λίμνη. Θέλει νὰ δῇ μὲ τὰ μάτια του τί συμβαίνει...

Ὁ Ποκοπίκο τὸν ἀκολουθεῖ μὰ πού νὰ τὸν φθάσῃ. Σὲ λίγο, ὁ γοριλλάνθρωπος ἔχει καθῆ ἀπ' τὰ μάτια του.

Ξαφνικά μιὰ ἰδέα περνᾷ ἀπ' τὸ διαβολεμένο μυαλὸ τοῦ νάνου. Μουρμουρίζει συλλογισμένους:

— Τὸ λοιπόν, θὰ τρέξω στὴ σπηλιά τοῦ Μεγαλειότατου. Θὰ ὀρῶ τὸ «βαφτιστηράκι» μου. Θὰ τοῦ πῶ «ζωὴ σὲ λόγου του»!

Γυρίζει ἀμέσως. Τὸ θάζει στὰ πόδια κατὰ τὴ δύσι, συνεχίζοντας τοὺς μурμουριστοὺς συλλογισμοὺς του:

— Ὅμως πρῶτα πρέπει νὰ περάσω ἀπ' τὴ «Στοὰ» μου. Νὰ περιλάβω τὸν «Καθαροαίμο»! Ἀφοῦ ἔχω «κούραση», γιατίις νὰ παγαίνω μὲ τὸ πόδι;!

Καί νά: Σὲ λίγο φθάνει στὸ κούφωμα τοῦ γέρικου δέντρου μὲ τὰ δυὸ ἀνοίγματα. Ἐκεῖ πού στὰ ψηλά κλαδιά του βρίσκεται καὶ τὸ «Α-

(*) Ὁ Ποκοπίκο ἔχει δώσει στὸν Μπέμπυ τὸ ὄνομα Κραγιαμπού.

Οί εκατό γυναίκες του φύλαρχου 'Ακαλιάρ χύνονται μανιασμένες
νά τον κατασπαράξουν!

— Βαράτε του, Κορίτσια! φωνάζει ο Ποκοπίκο.

παρτεμάν» της Χουχούς.

Ο ψωραλέος γαϊδάρος του
κοιμάται βαθειά. Ροχαλίζει
σάν πουντιασμένος Δράκος!

Ο Ποκοπίκο του σερβίρει
καμιά σαρανταριά «συγυρι-
σμένες» κλωτσιές στα πεινά.

— Ξύπνα σά'νι μου! του
φιθυρίζει σιγά γιά νά μή τόν
τρομάξη. Ξύπνα φτερωτό μου
άτι!...

Ο καθαρόαιμος άνασκηώ-
νει την κεφάλια του. Και γκα-
ρίζει θυμωμένα, σά νά του
λήη :

— "Αει παράταμε, χριστια-
νέ μου! Την όρεξι σου έχω
πρωτ-πρωτ;

Τέλος — και με τις πολλές
κλωτσιές — άποφασίζει νά
σηκωθή άγουροξυτημένος.
Χασμουριέται μαχμουρλδικά.

Ο νάνος πηδάει στη σκελε-
τωμένη ράχι του. Τόν σπη-
ρουνίζει με τις γυμνές του
φτέρνες!

Τό αξιοθρήνητο «ζωντανό»
ξεκινάει τώρα. Προχωρεί με
τά τρία του ποδάρια. Σά νά
χορεύη... σάμπα!

Ὁ καθαλλάρης Ποκοπικό κορδώνεται. Καμαρώνει σὰν γύφτικο σκεπάρνι!

Ὁ θρυλικὸς φωτοστέφανος ἀπὸ τὶς αἰθέριες ἀλογόμυγες τοὺς ἀκολουθεῖ!

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ ΣΤΟΝ ... «ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ!»

Ὁ νᾶνος, μὲ τὸ φτερωτὸ σαῖνι του, φθάνει κάποτε στὴ σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Καὶ νά: Τὰ μάτια του ἀντικρύζουν κάτι ἀφάνταστο! Κάτι ἀπίστευτο!...

Ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμπού, ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν καὶ ὁ Κραγιαμπού, θρίσκονται ὅλοι ἐκεῖ. Εἶναι γεροὶ κι' ὁλοζώντανοι! Κάθονται κάτω καὶ κουβεντιάσουν ἥσυχου. Σὰ νὰ μὴ συμβαίνει τίποτα.

Ὁ Ποκοπικό τοὺς κυττάζει μὲ γουρλωμένα μάτια. Καὶ μαρμαρώνει γιὰ λίγες στιγμὲς πάνω στὴ ράχι τοῦ κωμικοτραγικοῦ καθαρόαιμου. Τέλος συνέρχεται κάπως. Ρωταίει χαμένα:

— Μὲ τὸ μπαρδόν, κύριοι Μακαρίτες! Μπορεῖτε νὰ μὲ πληροφορήσετε, περικαλῶ: Τ' εἶν' ἐδῶ; Ἡ σπηλιά τοῦ μίστερ Ταρζάν, γιὰ ὁ... Ἄλλος Κόσμος;

Ὅλοι ξεκαρδιζονται στὰ γέλια γιὰ τὸ «άστειο» του.

Ὁ νᾶνος πηδαίει ἀπ' τὸ φτερωτὸ του ἄτι. Τοὺς πλησιάζει, ἐνῶ ἐκεῖνοι χαχανίζουν ἀκόμα:

— Μπαρδὸ! τοὺς κάνει. Ὁ Λο κέφι μοῦ εἰσαπτε. Φαίνεται

πὼς θὰ καλοπερνᾶτε ἐδῶ στὸν ... Ἀδῆ!

Ἡ Ταταμπού σοθαρεύει πρῶτῃ:

— Μὰ τί ἔχεις, Ποκοπικό; Σοὺ συμβαίνει τίποτα; Φαίνεται ἄλλοιῶτικος! Μονάχος σου γυρίζεις;

Ὁ νᾶνος ἀναστενάζει:
— Μονάχος! Τί νὰ κάνω; Τὸν ἄλλον Ποκοπικό τὸν παρᾶτῃσα στὴ λίμνη... Μόλις «καθάρισε» τὸν Ἀμαξάρλαν, τοῦ λόγου μου ἔφυγα...

Ἡ πανώρια μελαψὴ Ἑλληνίδα τοῦ ἐξηγεῖ γελώντας πάλι:

— Μὰ γιὰ τὴ Χουχού σὲ ρωτάω, κουτέ! Πὼς γυρίζεις μονάχος; Δὲν τὴν πῆρες μαζί σου;

Ὁ Ποκοπικό τὴν πληροφορεῖ σοθαρός:

— Τὴν πῆρα τὴ φουκαριάρα. Μαζί ξεκινήσαμε. Μὰ τὴν ἔχασα καθ' ὁδόν! Ὅσο γιὰ τὴν ἄλλη Χουχού, δὲν μπόρεσα νὰ τὴν πάρω. Αὐτὴ τραβιῶταν ἀπ' τὰ μαλλιά μὲ τὴν κυρά Ταρζάναινα! Μὲ ἀντιλήθεσθε;

Ὅλοι σοθαρεύουν πιά. Καταλαβαίνουν πὼς τὸ λογικὸ τοῦ ἀμοιρου νάνου ἔχει σαλέψει.

Ὁ Ποκοπικό γυρίζει τώρα στὴν Ταταμπού:

— Ἦτροπή σου, κυρά Λουκούμω! Ὡστε ἔτσι, τὸ λοιπόν: Ἦγαπείς τὸν μεγαλειότατο! Γουστάρεις νὰ γίνης βασιλίσσάρα τῆς Ζουγκλάς! Αἰσχον! Αἰσχον!...

Ὁ Γκαούρ δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθῇ ἄλλο σοθαρός. Ξα-

ναγελάει με την καρδιά του:

— Χά, χά, χά!... Χά, χά, χά!...

‘Ο νάνος τόν κυτιάξει με οίκτο, κουνώντας την κεφάλι του :

— Φουκαρά Μαντράχαλε!.. Έσὺ γελαῖς ἐνθάδε καὶ τὸ νεκρὸ κουφάρι σου σαπίζει πέ-
ρα στὴ λίμνη!...

Καὶ γυρίζοντάς τους τὴ ρά-
χι μὲ περιφρόνησι, προχωρεῖ
λίγα θήματα. Πηδάει στὸν
καθαρόαιμο καὶ τὸν φτερο-
σπηρουνίζει :

— Βρὲ ντέεεε!... “Ανοιξε,
Σάνι μου, τίς φτερωτὲς φτε-
ροῦγες σου!... Βρὲ ντέεεε,
ποῦ νὰ μὴ σώσης, γαῖδουρο-
γάϊδαρε!

Καὶ οἱ πέντε σύντροφοι μα-
ζί, τοῦ φωνάζουν :

— Στάσου, Ποκοπίκο!...
Γιατὶ φύγεις;

‘Εκεῖνος, γυρίζοντας πρὸς
τὸ μέρος τους τὴν κεφαλα
του, μουρμουρίζει θαρειά:

— Περιττόν!... Μὲ «μακαρί-
τες» δὲν γουστάρω νταραθέ-
ρια καὶ πάρε-δῶσε!

Καὶ προσθέτει φιλοσοφικά:

— Οἱ ζωντανοὺς καὶ οἱ πεθαμένοι
μὲ τοὺς ἀποθαμένους! ‘Ολέ!

‘Αμέσως ξανασπηρουνίζει
τὸ τρίποδο ἄτι του. Κι’ ἐκεῖνο
χάνεται, χορευτά, πίσω ἀπὸ
τὴν ἄγρια θάλασσι τῆς πε-
ριοχῆς...

... Ἐξω ἀπὸ τὴ σπηλιά μέ-
νουν, ὅλοι τώρα, σιωπηλοὶ
καὶ συλλογισμένοι.

Καὶ νά: Πρῶτος ὁ Κραγια-
μποῦ ρίχνει τὴν ἰδέα:

— Νομίζω πὼς πρέπει νὰ
τρέξουμε στὴ λίμνη. Σίγου-
ρα κάτι τρομερὸ θὰ συμβαί-
νῃ ἐκεῖ. ‘Ισὼς κι’ ἀπ’ αὐτὸ
νὰ σάλεψε τὸ λογικὸ τοῦ Πο-
κοπίκο!...

‘Ο Ταρζάν, ὁ Γκασὺρ, ἡ
Τζέιν καὶ ἡ Ταταμποῦ συμ-
φωνοῦν ἀμέσως. Πετιῶνται
ὀρθοί. Κι’ ὅλοι μαζί ξεκινᾶνε.
Προχωροῦν γρήγορα γιὰ τὴ
γνωστὴ τους λίμνη. Πρῶτος
καὶ καλύτερος ὁ γιὸς τοῦ
Ταρζάν.

.....

Τέλος φθάνουν ἐκεῖ... “Ο-
μῶς σταματᾶνε κατὰπληκτοὶ
σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ’ τὴν ὀ-
χθὴ τῆς. Τὰ μάτια τους ἀνοι-
γουν διάπλατα. Στὰ πρόσω-
πά τους ζωγραφίζεται ἡ φρί-
κη καὶ τὸ δέος.

‘Αντικρῶν κατὶ τραγι-
γὸ! Κάτι ἀπίστευτο!...

Ο ΜΑΞ ΑΡΛΑΝ ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ

Μὰ καιρὸς εἶναι τώρα νὰ
ξαναγυρίσουμε λίγο πίσω στὰ
τόσο παράξενα καὶ ἀνεξήγη-
τα αὐτὰ γεγονότα τῆς ἱστο-
ρίας μας.

“Ὅπως θυμόσαστε, εἴχαμε
δὴ τὸν Ποκοπίκο νὰ συναντᾷ
τυχαία τὸν ‘Αμερικανὸ τυχο-
διώκτη. Καὶ τὸν ἀκούσαμε νὰ
τοῦ μιλήσῃ γιὰ τὸ φοβερὸ μα-
κελειὸ ποῦ εἶχε δὴ νὰ γίνε-
ται στὴν ὀχθὴ τῆς λίμνης.

‘Ο Μάξ παραξενεύεται, φυ-
σικά. Αὐτὰ ποῦ ἀκούει ἀπὸ
τὸ νᾶνο τοῦ φαίνονται τερα-
τώδη! ‘Απίστευτα!...

Όμως τὸν παρατάει γρήγορα. Καὶ τὸ θάζει στὰ πόδια. Βιάζεται νὰ φθάσῃ ἐκεῖ. Νὰ χωρίσῃ τοὺς μανιασμένους συντρόφους. Νὰ τοὺς ξανακάνῃ φίλους!

Μὰ νά: Ἕνα φοβερό κι' ἀναπάντεχο ἐμπόδιο στέκεται στὸ δρόμο του: Ξαφνικά, πέφτει πάνω σ' ἕνα μπουλούκι ἀγριῶν καννίβαλων. Δυὸ ἀπ' αὐτοὺς σηκώνουν στὰ χέρια τοὺς ἕναν πολὺ χοντρὸ ἀράκη.

Ὁ Ἀμερικανὸς τὸν ἀναγνωρίζει ἀμέσως: Εἶναι ὁ φύλαρχος Ἀκαλιάρ. Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ πιστοὺς φίλους καὶ συνεργάτες του στὸ κυνήγι τῶν ἐλεφάντων.

Ἔτσι, παίρνει τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὴν τραγικὴ θέσιν πού βρίσκεται. Σίγουρα οἱ καννίβαλοι αὐτοὶ θὰ τὸν ψήσουν καὶ θὰ τὸν φάει!...

Ἀμέσως, καὶ μὲ δυὸ τρία ὑπεράνθρωπα πηδήματα, χύνεται πάνω τους, φωνάζοντας:

— Σταθῆτεε! Ὁ Ἀκαλιάρ εἶναι φίλος μου! Ὅποιος τὸν πειράξῃ θάχῃ νὰ κἀνῃ μὲ τὸ πιστόλι μου!...

Όμως, ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀνθρωποφάγων δὲν λογαριάζει τίς φοβέρες τοὺς. Εἶναι κι' αὐτὸς δυνατὸς κι' ἀτρόμητος ἄντρας.

— Χάσου ἀπὸ μπροστά μου λευκὸ σκυλί! τοῦ ἀποκρίνεται ἄγρια. Μὴ ζητᾷς νὰ δοκιμάσουμε καὶ τὸ δικό σου κρέας!...

Ὁ Μάξ Ἀρλαν σφίγγει μὲ λύσσα τὴ γροθιά του. Τρομακτικὸ κτύπημα τοῦ δίνει στὸ κεφάλι.

Ὁ ἀρχικαννίβαλος κλονίζεται γιὰ λίγες στιγμές. Εἶναι ἔτοιμος νὰ σωριαστῇ κάτω...

Μὰ γρήγορα συνέρχεται. Τραβάει σθέλτος τὸ πρωτόγονο μαχαίρι του. Καὶ χύνεται νὰ σπαραξῇ τὸν λευκὸν ἀντίπαλο!

Ὁ Ἀμερικανὸς προφθαίνει καὶ τοῦ ἀρπάζει τὸ χέρι. Ἀποφεύγει τὸ θανατερό κτύπημα. Ἐνῶ ταυτόχρονα, τοῦ δίνει δευτέρη γροθιά. Πιὸ τρομερὴ ἀπὸ τὴν πρώτη.

Αὐτὴ τὴ φορά, ὁ μαῦρος δὲν ἀντέχει. Ἀπὸ τὰ πλατειὰ τριχωτὰ στήθεια του βγαίνει πονεμένο βογγητό. Σωριάζεται κάτω ἀνίσθητος.

Στὸ μεταξὺ, οἱ δυὸ καννίβαλοι πού σηκώνουν τὸν Ἀκαλιάρ, ἔχουν ξεμακρύνει κάμποσο. Ἐνῶ οἱ ἄλλοι, κυκλώνοντας τὸν Μάξ Ἀρλαν, πασχίζουν νὰ τὸν πιάσουν ζωντανό!

Ἀπόλυτα ψυχραίμος ὁ Ἀμερικανὸς, τραβάει τώρα τὸ πιστόλι του. Σκοπεύει γρήγορα τοὺς ἀνθρωποφάγους πού προχωροῦν μὲ τὸ σκλάβο τους. Τραβάει δυὸ φορές τὴ σκανδάλη:

— Μπάμι!... Μπάμι!...

Ὁ Μάξ Ἀρλαν εἶναι ἀφθαστος σκοπευτῆς: Οἱ σφαῖρες του θρίσκουν τοὺς καννίβαλους στὰ πόδια. Τοὺς σωριάζουν κάτω. Μαζὶ τοὺς πέφτει κι' ὁ χοντρός Ἀκαλιάρ. Ὁ ἄμοιρος οὐρλιάζει ἀπὸ

τούς πόνους του στραμπουληγμένου ποδαριού του.

«Ο Μάξ κάνει τώρα να τρέξει κοντά στο φίλο του. Μά οι άλλοι άρπαδες τον έχουν κιόλας κυκλώσει. Είναι αδύνατον πιά να τους ξεφύγει. Λίγο να κάνει πώς κουνιέται, θά τον καρφώσουν με τὰ κοντάρια τους.

Στήν άφάνταστα δύσκολη θέσι πού βρίσκεται μονάχα τὸ πιστόλι, πού κρατάει στο χέρι του, θά τον σώσει.

Όμως, δέν θέλει νά τους σκοτώσει. Τους πυροβολεί στα πόδια...

Διό-τρείς άπ' αυτούς σωριάζονται κάτω ούρλιάζοντας σπαρακτικά. Οι άλλοι τρομάζουν θλέποντάς τους. Καί παρατώντας τον άναίσθητο 'Αρχηγό καί τους κτυπημένους ουντρόφους τους, τὸ θάζουν στα πόδια. Τρέχουν πανικόθλητοι νά σώσουν τὰ μαύρα τομάρια τους!

Λεύθερος πιά ὁ 'Αμερικανός τρέχει κοντά στον χοντρό συνεργάτη του.

«Ο άνήμπορος 'Ακαλιάρ κλαίει με πονεμένο παράπονο. Τὸν ίκετεύει:

— Χί, χί!... Σῶσε με, καλέ μου φίλε!... Δέν θέλω νά πεθάνω! Θά ρημάξει τὸ χαρέμι μου! Οι ἑκατὸ γυναικούλες μου θά μείνουν στοὺς πέντε δρόμους!... Χί, χί, χί, χί!...

«Ο Μάξ "Αρλαν ἀηδιάζει πού τὸν ἀκούει νά κλαψουρίζει σάν παιδί. "Όμως τὸν βοηθεῖ νά σιωπηθῇ. Τὸν συγκρατεῖ γιὰ νά προχωρήσει...

Χαμένος κόπος!... «Ο χον-

τρός μαύρος φύλαρχος ποναίε άφάνταστα. Είναι αδύνατο νά πατήση καί νά στηριχθῇ στο δεξί «θγαλμένο» πόδι του.

«Ο 'Αμερικανός δέν θέλει νά τὸν αφήσει ἐκεῖ. Ξέρει πὼς οἱ άνθρ. ποφάγοι θά ξαναγυρίσουν. Καί τότε αλλοίμονό του...

«Ετσι, αναγκάζεται νά τὸν φορτωθῇ στή ράχι. "Όμως εἶναι πολὺ βαρὺς. Μὲ μεγάλη δυσκολία καταφέρνει νά θαδίζει.

«Ο 'Ακαλιάρ ἐξακολουθεῖ νά κλαψουρίζει :

— Χί!... Χί!... Τὸ χαρέμι μου!... Τὸ χαρεμάκι μου!

«Ο Μάξ 'Αρλαν καταλαβαίνει πὼς, ἔτσι ἀργά πού προχωρεῖ, θ' ἀργήσει πολὺ νά φθάσει στο χορταρένιο παλάτι τοῦ ανήμπορου φίλου του.

Συλλογιέται ἀκόμα πὼς πρέπει νά τρέξει καί στήν δ-χθῇ τῆς λίμνης. Γιὰ νά χωρήσει τοὺς ἄλλους πού σκοτώνοντ' ἐκεῖ.

Μά νά: «Η τύχη τὸν βοηθεῖ αὐτῇ τῇ φορά.

Ξαφνικά, στ' αὐτιά του φθάνει μιὰ γνώριμη τραγουδιστὴ φωνή :

«'Εγὼ εἰμ' ὁ Ποκοπίκaros, τῆς Ζούγκλας ἡ λαχτάρα! Νά ζῆση τὸ Σαῖνι μου κ' ἡ 'στραφτερὴ χατζέρα!»

— "Ε, Ποκοπίκοςο! τοῦ φωνάζει ὁ 'Αμερικανός, παρατώντας κάτω τὸ ζωντανὸ φορτίο τοῦ.

«Ο νάνος φρενάρει τὸν κα-

θαρόραιμο:

— Βρέ μππππππ!...

‘Ο ‘Αμερικανός ξανασηκώνει τὸν χοντρὸ ἀράπη. Τὸν φορτῶνει στὴ ράχι τοῦ ψωραλέου γαϊδάρου.

‘Ο Ποκοπίκο, πεζὸς τώρα, διαμαρτύρεται:

— Σὲ περικαλῶ, κύριε! Θὰ μοῦ κοφομεσάσης τὸ Σαῖνι. Θὰ τοῦ σκάση κανά... λάστιχο!...

‘Ο Μᾶξ ἀγριεύει:

— Πήγαινε τὸν γρήγορα στὸ χωριὸ τῆς φυλῆς του. Ἐχει στραμπουλήξει τὸ πόδι του. Δὲν μπορεῖ νὰ περπατήσει. Ἐμπρός, θάκα!...

‘Ο νᾶνος θυμώνει:

— Ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ: Ἄγριάδες, τοῦ λόγου μου, δὲν σηκώνω! ‘Ο φίλος σου νὰ πάη...κουτσό! Ὅπως παγαίνει κι’ Καθαρόραιμος. Ἀμέεεεε;!

‘Ο ‘Αμερικανὸς σηκώνει μανιασμένος τὴ θαρειά χερσούκλα του. Τοῦ δίνει δυὸ-τρεῖς τρομερὲς κατραπακιές στὸ σθέρκο.

— Χράπ! Χρούπ! Χράπ!...

‘Ο Ποκοπίκο γίνεται ἀμέσως πρόθυμος:

— Ἐν τάξει, ἀδερφέ μου! Τώρα πού μιᾶς μὲ τό... καλὸ, νὰ τὸν πᾶω! Ὅχι μιά, ἀλλὰ ἑκατὸ βολές!...

Σφαλιαρίζει ἀμέσως τὰ καπούλια τοῦ γαϊδάρου του:

— Βρέ ντέεεε!...

Καὶ τὸ ζῶο ξεκινάει. Ἐνῶ ὁ γαϊδουρολάτης, τρίβοντας τὸν μαρτυρικὸν σθέρκο του, ἀναστενάζει:

— Ἀμάν, καρπαζάρες, ἀδερφέ μου!... Σὰν χειρομπο-

μπίδες κάνουνε!...

Ὅμως, ξαφνικά, κάτι θυμάται. Καὶ γυρίζοντας, φωνάζει στὸν Ἀμερικανό:

— Ἐ, ὁμορφόπαιδοσο! Οἱ σκοτωμένοι ποὺ σοῦλεγα, μπρουκολακιάσανε τώρα!... Τοὺς εἶδα νὰ κάνουνε συμβούλιο ἔξω ἀπ’ τὴ σπηλιά τοῦ Μεγαλειότατου!...

Μὰ ὁ Μᾶξ Ἀρλαν δὲν τὸν ἀκούει. Ἐχει ξεμακρύνει ἀρκετὰ τρέχοντας κατὰ τὴ λίμνη...

... ‘Ο Ποκοπίκο μὲ τὸν καθαρόραιμο καὶ τὸ φορτίο του, φθάνει τέλος κάποτε στὸ χορταρένιο παλάτι τοῦ Ἀκαλιάρ.

Καὶ νά: Οἱ ἑκατὸ πανέμορφες ἀραπινοῦλες τοῦ χαρεμιοῦ, θγαίνουν χαμογελαστὲς καὶ χαρούμενες νὰ ὑποδεχθοῦν τὸν χοντρὸ Ἀφέντη τους.

Ὅμως ἀλλοίμονο!... Μόλις τὸν βλέπουν ἀνήμερο καὶ νὰ μὴ στέκεται στὰ πόδια του, τὰ πρόσωπά τους ἀλλάζουν, ἀμέσως, ὄψι. Τὰ χαμόγελα σβήνουν ἀπὸ τὰ χεῖλια τους. Ἀγριεύουν! Παρασβgaίνου- νουνε ποια θὰ τοῦ δείξη περισσότερο μῖσος καὶ κακία!

Πολλὲς ἀπ’ αὐτὲς τὸν σπρώχνουν θάναυσα ἀπὸ τὴ ράχι τοῦ γαϊδάρου. Τὸν γκρεμίζουν κάτω!... Κι’ ὅλες μαζί, ἀρχίζουν νὰ τὸν κτυπᾶνε, νὰ τὸν κλωτσᾶνε, νὰ τὸν ποδοπατᾶνε! Νὰ τοῦ κάνουν χίλια δυὸ μαρτύρια!

Ταυτόχρονα οὐρλιάζουν μα- νιασμένες:

— Σκύλει! Κακοῦργε! Τώ-

ρα θὰ πληρώσης αὐτὰ ποὺ
μᾶς ἔκανες! *Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ
σ' ἐκδικηθοῦμε!...

Ὁ Ποκοπίκο, ποὺ παρακο-
λουθεῖ τὴ σκηνή, ρίχνει λάδι
στὴ φωτιά:

— Ἀπάνω του, κοριτσάρες
μου! Βαρᾶτε μὲ τὴν ψυχὴ σας
τὸν χοντρούλιακα! Χηρεύτε
καὶ μὴ σᾶς νοιάζει. Ἐγὼ εἰμι'
ἐδῶ! Σᾶς παίρνω ὅλες!...

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΦΩΤΙΖΕΤΑΙ !

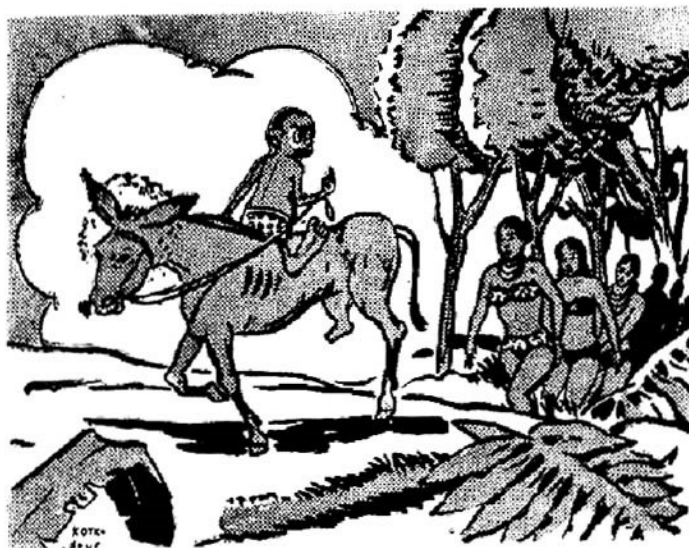
Ἄς ξαναφῆσουμε ὅμως τὸν
Ποκοπίκο. Πρέπει νὰ γυρίσου-

με πάλι, λίγο πίσω στὴν ἱστο-
ρία μας...

Ἄς ξαναβρεθοῦμε λοιπὸν
πέρα: Στὴ λουλουδιασμένη
δχθὴ τῆς γαλαζοπράσινης λί-
μνης...

Εἶναι ἡ στιγμή ἀκριβῶς
ποὺ φθάνει ἐκεῖ ἀλαφιασμέ-
νος ὁ τρελλὸς γοριλλάνθρω-
πος.

Καὶ νὰ: Ὁ Νταμπούχ ἀντι-
κρύζει μπροστά του σκοτωμέ-
νους τὸν Γκαοῦρ, τὴν Τατα-
μπού, τὸν Ταρζάν, τὸν Μάξ,
Ἄρλαν... Βλέπει τὴ Τζέιν
καὶ τὴ Χουχοῦ—πιασμένες ἀ-
πὸ τὰ μαλλιά — νὰ παλεύουν

Ξαφνικὰ μιὰ παράξενη συνοδεία φθάνει. Ὁ διαβολεμένος νᾶνος
κουβαλάει ὀλόκληρο τὸ καινούριο χαρὲμί του!

καί νά χτυπιῶνται μέ λύσσα καί μανία!

Ἀντίκρου τους, καί σέ μικρή απόστασι, στέκουν δυό μεσόκοποι λευκοί Εὐρωπαῖοι. Παρακολουθοῦν μέ μεγάλη προσοχή τὸ κακὸ ποὺ γίνεται.

Ὁ πιδ νέος ἀπ' τοὺς δυό, εἶναι ἐκεῖνος ποὺ εἶχε κυνηγήσει τοὺς νάνους. Καί ποὺ κατάφερε νά πιάσῃ μονάχα τὴ Χουχού.

Τώρα, ἡ ἄμοιρη πυγμαία θρίσκειται κάτω. Δεμένη χειροπόδαρα...

Γύρω στοὺς δυό ἀγνωστους λευκοὺς θρίσκονται μερικοὶ ὀπλισμένοι ἀραπάδες τοῦ Μεγάλου Λιμανιοῦ. Ἐτοιμοὶ νά προλάβουν κάθε ἐπιθυμία τους. Νά ἐκτελέσουν τυφλά, κάθε διαταγή τους!...

Ἀντίκρου κι' ἀπὸ τὰ ψηλά κλαδιά ἐνὸς θέρσατου δέντρου, φθάνει σι' αὐτιά τοῦ Νταμπούχ ἕνας παράξενος δόμθος. Ἐνα περίεργο τσιτσίρισμα. Κάτι σάν στρωτὸ τραγουδι τζιτζικιού. Μονοκόμματο δηλαδὴ. Χωρὶς διακοπές...

Εἶναι πολὺ περίεργο, ἀλλήθεια!...

Οἱ δυό λευκοί, μέ τοὺς μαύρους σκλάβους τους, ἔχουν παρακολουθήσει τὸ κακὸ ποὺ γίνηκε. Εἶδαν νά σωριάζωνται τόσο σκοτωμένοι κάτω... Κι' ὅμως μένουν ἡσυχιοὶ καί ἀτάραχοι. Λὲς καί τίποτα δὲν ἔχει συμβῇ.

Μὰ ὁ γοριλλάνθρωπος νοιώθει τὸ αἷμα ν' ἀνεβαίνει στό κεφάλι του. Θαρρεῖ πὼς οἱ λευκοὶ ἔχουν κτυπήσει τοὺς

ἀγαπημένους φίλους τους.

Κι' ἀμέσως, βγαζοντας τὸ τρομακτικὸ οὐρλιαχτὸ του, χύνεται νά τοὺς σπαράξῃ.

Ὅμως, τὴν ἴδια στιγμή καί ἀναπάντεχο κι' ἀπίστευτο γίνεται :

Οἱ σκοτωμένοι ποὺ βρίσκονται κάτω, ζωντανεύουν ξαφνικά. Πετιῶνται ὀρθοί!

Κι' ὅλοι μαζί: Ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζάν, ἡ Ταταμπού, ἡ Τζέιν, ὁ Μάξ Ἀρλαν—ἀκόμα κι' ἡ μεγαλόσωμη Χουχού κι' ὁ Ποκοπίκο—χύνονται πάνω σὲ γοριλλάνθρωπο!...

Ἄλλος μέ μαχαίρι, ἄλλος μέ πιστόλι, ἄλλος μέ ρόπαλο!... Τὸ ἴδιο, φυσικά, κάνουν καί οἱ δυό μεσόκοποι λευκοὶ μαζί μέ τοὺς μαύρους σκλάβους τους.

Ὁ Νταμπούχ δείχνεται κι' αὐτὴ τὴ φορά ὑπέροχος! Μονάχος αὐτός, μέ τὸ ρόπαλό του, ἀντιμετωπίζει τοὺς τόσους ὀπλισμένους ἀντιπάλους του!

Ἔτσι, μιὰ φοδερὴ μάχη ἀρχίζει. Ἐνα τρομακτικὸ μακελειὸ γίνεται. Τὰ γύρω θοὺν νά ἀντιλαλοῦνε ἀπ' τὰ οὐρλιαχτὰ τοῦ τρελλοῦ γοριλλάνθρωπου!...

Τὴν ἴδια στιγμή γρήγορο ποδοβολητὸ ἀκούγεται. Στὸν τόπο ποὺ γίνεται τὸ κακὸ φθάνουν τρέχοντας ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζάν, ἡ Ταταμπού, ἡ Τζέιν καί ὁ Κραγιαμπού!...

Μὲ τὴν ἴδια κατὰπληξὶ ἀντικρύζουν κι' αὐτοὶ τοὺς... ἐαυτοὺς τους. Τοὺς βλέπουν νά κτυποῦν μέ λύσσα καί μανία τὸν δυστυχισμένο γοριλ-

λάνθρωπο...

‘Ο “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας χωρίς νά πολυσκεφθῇ, χύνεται πάνω στὸν «Γκαούρ». Μὲ μιὰ τρομερὴ γροθιά στὸ πρόσωπο, τὸν ἀνατρέπει. Τὸν σωριάζει κάτω ἀναίσθητο!

‘Η Τζέιν τραβάει μὲ λύσσα ἀπὸ τὰ μαλλιά τὴν... ἄλλη Τζέιν.

‘Ο Γκαούρ κυττάζει τώρα κάτω τὸν ἀναίσθητον μελαψὸ ἄντρα πού εἶχε κτυπήσει ὁ Ταρζάν. Εἶναι ὁλόιδιος μ’ αὐτόν. Σὰν ἓνας ἄλλος ἑαυτός του.

‘Ομως, τὴν ἴδια στιγμή, ὁ γαριλλάνθρωπος ἔχει σηκώσει τὸ τεράστιο ρόπαλό του. Εἶναι ἔτοιμος νά τοῦ τσακίσει τὸ κεφάλι.

‘Ο Γκαούρ σπρώχνει τὸν Νταμπούχ. ‘Αρπάζει στὰ χέρια του τὸν ἀναίσθητο σώσια του. Τραβιέται, τρέχοντας, ἔξω ἀπὸ τὴ μάχη. ‘Εξω ἀπὸ τὸ φοβερό κακὸ πού γίνεται.

Τὸ ἴδιο κάνει καὶ ἡ πανώρια ‘Ελληνίδα. ‘Αντικρύζει ἀναίσθητη κάτω τὴν... «Ταταμπού». ‘Ιδια, ὁλόιδιος μ’ αὐτήν... ‘Αν τὴν ἀφήσει ἐκεῖ, ὁ μανιασμένος γαριλλάνθρωπος θὰ τὴν ποδοπατήσῃ...

‘Ετσι, τὴ σηκώνει, κι’ αὐτὴ, γρήγορα στὴν ἀγκαλιά της. Τρέχει, ἀκολουθώντας τὸν Γκαούρ. Τὴ θγαίνει ἔξω ἀπὸ τὴ μάχη!...

‘Ο Νταμπούχ συνεχίζει νά κτυπᾷ δεξιά κι’ ἀριστερά μὲ τὸ φονικό ρόπαλό του. Σίγουρα, σὲ λίγο, κανέναν δὲν θάχη ἀφήσει ζωντανόν!...

‘Ο Γκαούρ παρατάει μα-

κρὰ τὸν σώσια του καὶ ξαναγυρίζει. Βλέπει τὸν τραγικὸ κίνδυνο πού ἀντιμετωπίζουν. Καὶ ἀτρόμητος, ὅπως πάντα, χύνεται στὸν γαριλλάνθρωπο. Παλεύει σὰν ὁμοιος μὲ ὁμοιον μαζί του!

Καὶ νά: Σὲ μιὰ στιγμή καταφέρνει νά πηδήσῃ πάνω στοὺς ὤμους του. Τοῦ δίνει γρήγορες καὶ δυνατές γροθιές στὸ κεφάλι!...

‘Ο Νταμπούχ δὲν προφθαίνει ν’ ἀντιδράσῃ. Ζαλίζεται. Παραπατάει. ‘Ὡσπου τέλος σωριάζεται κάτω...

Τὴν ἴδια στιγμή φθάνει λαχανιασμένος καὶ ὁ Μάξ “Αρλαν... Αὐτὸς ὅμως, μὲ τὴν πρώτη ματιά, καταλαβαίνει τὴν τραγικὴ παρεξήγησι πού ἔχει γίνει. Καὶ φωνάζει ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖ :

— Σταθθεῖτε!... “Αδικο χτυπίσατε! Θὰ σᾶς ἐξηγήσω...

‘Η μάχη καὶ τὸ κακὸ σταματᾶνε μὲ μιᾶς: Κι’ ὁ ‘Αμερικανὸς συνφέρει γρήγορα τοὺς δυὸ σώσιες: Τοῦ Γκαούρ καὶ τῆς Ταταμπού.

Τέλος, τρίβει μὲ τὸ μαντήλι του τὰ μελαψὰ πρόσωπά τους. Κι’ ἐνῶ τὸ μαντήλι μαυρίζει, τὸ δέρμα τους ἀσπρίζει :

— Βλέπετε λοιπόν; τοὺς κάνει χαμογελώντας. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶναι λευκοί. ‘Εχουν μεταμορφωθῇ ἔτσι γιὰ νὰ κάνουν τὴ δουλειά τους!

‘Ο Ταρζάν, ὁ Γκαούρ, ἡ Ταταμπού, ἡ Τζέιν καὶ ὁ Κραγιαμπού, τὸν κυττάζουν χαμένα...

‘Ο Μάξ “Αρλαν σηκώνει

τώρα τὸ χέρι του. Τοὺς δείχνει πρὸς τὰ ψηλά κλαδιά τοῦ ἀντικρυνοῦ δέντρου.

— Γιά κυττᾶτε ἐκεῖ!

Καὶ νά : Ὅλοι βλέπουν σκαρφαλωμένον ψηλά, ἕναν λευκὸ Εὐρωπαῖο. Ἀνάμεσα σὲ δυὸ κλαδιά ἔχει στήσει κάποιον μεγάλο παράξενο μηχανήμα.

Ὁ Ἀμερικανὸς χαμογελάει πάλι. Καὶ ρωτᾷ τοὺς δυὸ μεσόκοπους λευκοὺς ποὺ ξέφυγε.

— Γιά πέσ'τε μας, λοιπόν: Τί ἤρθατε νὰ κάνετε ἐδῶ στὴ Ζούγκλα;

— Γυρίζουμε μιὰ κινηματογραφικὴ ταινία! τοῦ ἀποκρίνονται. Οἱ ἡθοποιοὶ μας εἶχαν μεταμφιεστῇ. Καθ' ἑνας πῆρε τὴ μορφή ἑνὸς ἀπὸ σᾶς. Ἀκόμα καὶ τὸ τέρας τῆς λίμνης ἦταν ψεύτικο. Λαστιχένιο. Φουσκωμένο μὲ ἀέρα!...

Κι' ὅλοι γελᾶνε τώρα μὲ τὸ πάθημά τους!

Ὁ Γκαοὺρ ἀκύθει σὲ λίγο καὶ συνφεύρει τὸν ἀναίσθητο γοριλλάνθρωπο. Τοῦ ἐξηγεῖ μὲ λίγα λόγια τί εἶχε συμβῇ. Κι' ἐκεῖνος φεύγει ἱκανοποιημένος. Τραβάει γιὰ τὸ θεόρατο δέντρο του.

Οἱ ἀράπηδες βοηθᾶνε τώρα τὸν λευκὸ ποὺ θρῖσκει πᾶνω στὰ κλαδιά, νὰ κατεβάσῃ μὲ σχοινιά τὴ θαρειὰ μηχανή του. Τέλος, πηδάει κι' αὐτὸς κάτω. Εἶναι κατενθουσιασμένος :

— Κινηματογράφησα, τοὺς λέει, ὁλόκληρη τὴν πραγματικὴ μάχη ποὺ γίνηκε μὲ τὸν τρομερὸ γοριλλάνθρωπο! Θὰ

προβάλω στὴν Εὐρώπη καὶ στὴν Ἀμερικὴ τὴν πιὸ αὐθεντικὴ καὶ παράξενη ταινία ἀπ' ὅσες ἔχει δῆ ὁ κόσμος!...

Τὴν ἴδια ὁμως στιγμὴ, μιὰ ἄγαρμπη γλυκεῖα φωνάρα ἔρχεται νὰ τὸν διακόψῃ:

— Ἐπρεπε, καλέ, νά... σινεμαδιάσετε κι' ἐμένα, κύριε Τέτοιο μου! Μιὰ πεντάρρα δὲν θ' ἀξίζῃ ἢ ταινία σας ἀνεὺ νὰ διαλαμβάνῃ καὶ μιὰ... γόησα, μὲ συγχωρεῖτε κιδλας!

Ὅλοι γυρίζουν ξαφνιασμένοι. Κυττᾶζουν ἀνήσυχτοι πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἀκούστηκε ἡ φωνή:

Ἡ ἄμοιρη πυγμαία θρῖσκειται, λίγο πιὸ πέρα, ἀνάσκελα κάτω. Δεμένη ἀκόμα χειροπόδαρα ἀπὸ τὸν ἕνα μεσόκοπο λευκὸ.

Χαρούμενος ὁ Κραγιαμποὺ τρέχει κοντὰ τῆς. Λύνει τὸ χοντρὸ σχοινὶ ποὺ τὴν κρατᾷ εἰς αἰχμάλωτη.

Ἡ Χουχοὺ λεθερώνεται. Πετιέται ὀρθή. Ψάχνει, μὲ ἀγριεμένα μάτια, γύρω τῆς.

— Καλὲ ποῦναι αὐτὴ ἡ κερσάκῃς ποὺ εἶχε παραμορφωθῇ εἰς... Χουχοὺ; ρωτᾷ. Ποῦ εἶναι νὰ τῆς ξεμαλλιάσω τὰ... μαλλιά, τῆς ἀσχημομούρας!

Καὶ προσθέτει ἀνόητα, πέφτοντας σὲ γκάφα:

— Ἀκοῦς ἐκεῖ! Νὰ κάτῃ νὰ γίνῃ ὁλόιδια μ' ἐμένα!

Ξαφνικὰ ὁμως τὴ βλέπει, πεσμένη κάτω, σὲ μικρὴ ἀπόστασι. Καὶ χύνεται νὰ τὴν κατασπαράξῃ, στριγγλίζοντας μανιασμένη:

— Θὰ πεθάνῃς, τιποτένια!

Μόνο ένας ήλιος και μονάχα μιά... Χουχού πρέπει να υπάρχουν στον Κόσμο! Με συγχωρείτε κιόλας!

Μά δεν προφθαίνει να φθάσει κοντά στη μεγαλόσωμη σωσία της. Γιατί ξαφνικά χαρούμενες γυναικείες φωνές ακούγονται να πλησιάζουν!

Ή πυγμαία σταματάει απότομα και γυρίζει περίεργη. Τό ίδιο κάνουν κι όλοι οι άλλοι.

Και να τί αντικρύζουν τα κατάπληκτα μάτια τους:

Καμιά έκτοστη νέες κι δμορφες άραπίνες φθάνουν στη λουλουδιασμένη όχθη της λίμνης.

Είναι τó αγαπημένο χαρέμι τού χοντρού μαύρου φύλαρχου Άκαλιάρ.

Μπροστά άπ' αυτές και καθαλλημένος ανάποδα στον στόν ψωραλέο Καθαρόαιμο,

προχωρεί, με τη ράχι, ό φοβερός και τρομερός Ποκοπίκο, τραγουδώντας:

«Άμάν, κ' ή Χαρεμάρα μου έσχάτως μεγαλώνει!
Πούσαι, Χουχούκα, να με 'δής, να... σκάσης σάν μπαλλόνι!»

Τέλος, μ' ένα πήδημα, ξεπεζεύει άπ' τó «φτερωτό» άτι του. Καί ανεμίζοντας τη σκουριασμένη κι άνάπηρη χατζάρα, ξεφωνίζει πανηγυρικά:

— "Ε, μπάρμπα Σινεματζήδεεες! Ξαναστήστε τη μηχανάρα σας και τραθήχτε μου καμιά όχτακοσαριά χιλιόμετρα ταινία! Έγώ είμαι ό... Άβδοϋλ Χαμίτ, που λένε. Άμέες;!

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ
ΤΕΛΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΛΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφορούν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΔΗΝ:

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β 'Αθήναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗΝ

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Έκδοτ. Όίκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Παιραιώς 18—'Αθήναι

Σημ.— Αί έπιστολαί δέον ν' άπευθύνωνται εις τόν Συγγραφέα. Τά χρηματικά έμβάσματα και αι παραγγελίαι εις τόν Έκδότην

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 73

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

Δὲν ἔχει μόνον ἡ θάλασσα χταπόδια! Ὑπάρχει καὶ

"ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ,"

Καὶ εἶναι τόσο τεράστια τὰ πλοκάμια του ποὺ

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

θ' ἀγκαλιάσουν ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα.

"ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ

εἶναι γραμμένο ἀπὸ τὸν

ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

— Θεριὰ καὶ τέρατα στὰ ἔγκατα τῆς γῆς! — Τρομακτικὴ ὑπόγεια κατακόμβη! — Ὁ Γκαούρ ἡ Ταταμποὺ γκρεμίζονται στὸ δάραθρο. — Τρόμος, φρίκη καὶ κόλασις! — Περιπέτειες στὸν «Κάτω Κόσμο». — Ἕνα τρομακτικὸ ὄνειρο! — Ὁ Δῆμιος τῶν τρελλῶν!

"ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ,"

Εἶναι μιὰ ἀπὸ τίς πιδ παράξενες καὶ καταπληκτικὲς περιπέτειες ποὺ ἔχει γράψει ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Τις γράφει ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Κυκλοφορούν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σὲ ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα.

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ. (Τόμος 1ος)

1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΙΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ.

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ. (Τόμος 2ος)

9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ. 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ.

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ. (Τόμος 3ος)

17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ. 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ.

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ. (Τόμος 4ος)

25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΣΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ.

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ (Τόμος 5ος)

33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΪΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΑΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ. (Τόμος 6ος)

41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ.

ΣΕΙΡΑ ΕΒΔΟΜΗ. (Τόμος 7ος)

49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ.

ΣΕΙΡΑ ΟΓΔΩΗ. (Τόμος 8ος)

57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ.

ΣΕΙΡΑ ΕΝΝΑΤΗ. (Τόμος 9ος)

65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ.

ΣΕΙΡΑ ΔΕΚΑΤΗ. (Τόμος 10ος)

73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩ. ΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 79) Ο ΚΟΥΡΣΙΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ.

ΚΑΙ Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ» ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΛΙΑΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 523-694